dolmuş

SEYHAN BARAJININ AÇILIŞ TÖRENİNDE BİR BUÇUK MİLYON LİRA SARFEDİLDİ (GAZETELER)

BARAJ AÇILDI!..

YENİ ve ÇEMBERLİTAŞ
Sinemalarında Bugün Matinelerden itibaren 2 film birden
EĞLENCELER OTELİ
TUZAK OTELİ
SATILIK OTO
Filizî renkte 952 modeli, hususîde iyi kullanılmış Chevrolet otomobil 5 Beyza yeni dış lâstikleriyle satılıktır
SATILIK ARSALAR
yaziyoor
Kıymetli Arsalar
BAKIRKÖY içinde Bakırköy istasyonuna sekiz dakikalık mesafede ZUHURATBABA mevkiinde 60 parsel arsa toptan veya perakende olarak ehven fiatla satılıktır.
Etrafı tamamen meskûn olup şimdiye kadar yedi milyon liralik inşaat yapılmıştır. Üç kat imar durumu verilmiştir.
Elektrik ve su mevcuttur. Emlâk Bankasının 60 milyon liraya satın aldığı BARUTHANE ile karşı karşıyadır.
Yanımızdaki arsaların metre karesi 80-90 lira olmasına rağmen biz arsalarımızın metre karesini 20, 25, 30 liradan satışa arzetmiş bulunuyoruz.
BANKA
BANKA
BANGA
BANK
BANK
BANKA
BANK
00
Banka Olmaya Elverişli
Kiralık veya satılık bina aranıyor
Aksaray, Beyazıd, Tarlabaşı ve Mecidiyeköy semtlerinde cadde üstünde banka olmağa elverişli bina aranmaktadır. Müracaat: Telefon: 43ABI7 HASAN'A (Mutavassıt kabul edilmez.)

dolmuş SİYASİ MİZAH MECMUASI Umumi Neşriyat Md. İlhan Selçuk İMTİYAZ SAHİBİ : OSMAN A. KERMEN ÇİZGİ NEŞRİYAT MATBAACILIK VE TİCARET EVİ

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SAYI: 16 — SENE: - CİLT: 1 — 19 NİSAN 1956 — SAYISI 60 KURUŞ

NE OLUR HATIRLAYIN!

Biz, dirilerin ölülerden medet umduğu günlerin çocuklarıyız. Analarımız, komşu hanım teyzelerimiz, kısmetlerinin açılmaları için, türbe avlularındaki şadırvan musluklarını açmışlar, kendilerine birer koca, yâni babalarımızı böyle bulmuşlardır. Daha kundaktayken çoğumuz «Baba Cafer» hazretlerinin türbedarının binlik tesbihinden geçmiştik. Kıskanç analarımız, elimizden tutup, bizi de beraber «Niyet kutusu» na götürmüş, babalarımızın mesut aile yuvalarına sadakatsizliğini, o kuyu başında öğrenmişlerdi. Komşu teyzenin camını sapan taşıyla kırınca, annemizle komşu teyze beraber bizi «Pabucu büyük» hazretlerinin türbedarına, uslanmamız için nefes ettirmeğe götürmüşlerdi.

Zihin açıklığı için, çalışmadan sınıf geçelim diye, annelerimiz bizi küçücük avuçlarımızla türbenin aşınmış parmaklık demirlerine tutunarak peltek çocuk dilimizle «Eyham» «Kuyhuvayyahi» okumuştuk. Günün birinde bütün bunların topuna «Yalan!» dediler. Çoğu, adı sanı belirsiz evliya türbelerinin demir pramaklıklarına, bir uçkur parçası, başörtüden, entariden oyalı yemeniden bir parça bağlamakla, içimizden geçen niyetin mutlaka olacağını söylediler. Nerde bir mezar görsek üstünü bir açıkgözün mumladığı bu mezar taşına, yerden bir küçük taş alıp yapıştırmayı huy edinmiştik. Yapışırsa niyetimiz olacak diye sevinir, yapışmazsa üzülürdük.

Bütün bunlara «İnanmayın!» «Yalan!» dediler. Bu, Atatürk devrimlerinin bir parçasıydı.

BİR KAPI YA AÇIK DURMALI, YA KAPALI
(A. De Musset)

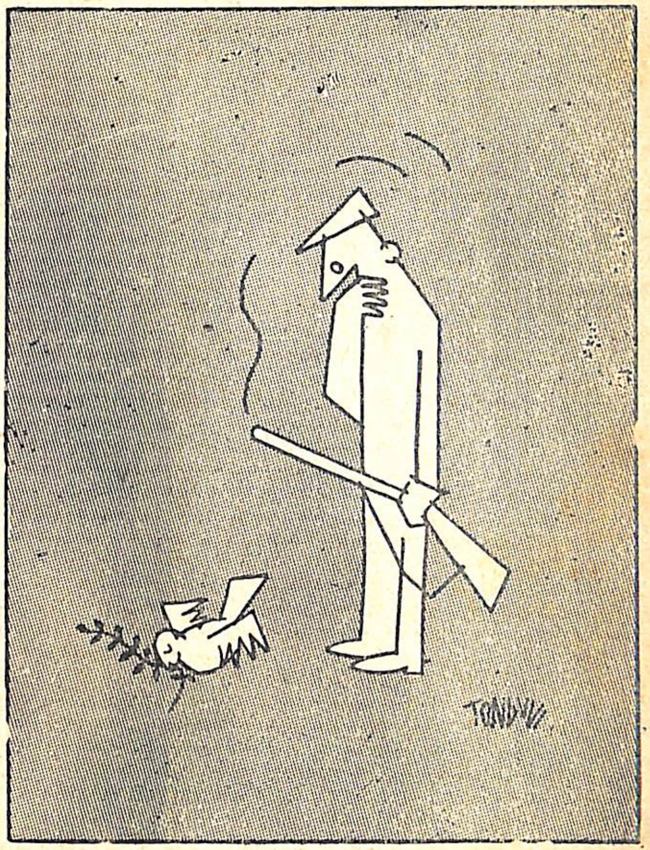

YAZISIZ

Sonra... Seneler geçti. Biz «Hayat kırkından sonra başlar» diye avunur yaşa geldik. Kimimizin romatizması havayı barometreden iyi bildirir oldu. Kimimiz şeker, kimimiz emoroit olduk. Öksürük, aksırık, idrar zorluğu, nefes darlığı başladı. Hâtıralarımız mı canlandı, ne oldu?

Tarih değeri var, diye türbeleri ziyarete açtık. İyi mi yaptık, kötü mü, bunu bilmem. Bilsem de söyleyemem. Şimdi Merkez Efendinin çilehanesi önünde, hastahane kapılarında bekleyenlerden on defa daha fazla kalabalık birikmiş. Sümbül Efendi türbesinde yalvaranlar, doktorlara muayene olanlardan daha çok. Tezveren Dede türbesinde, dudakları rujlu, tırnakları ojeli bir genç kızı, niyetinin gerçekleşmesi için «Allahım senden rica ederim!» derken duydum. Allaha niyaz ile, daire müdürüne ricanın farkı kalmadı.

Elekli Baba türbesi önünde lüks arabalar duruyor. İçinden çıkan yüksek sosyete hanımları, gebe kalıp kalmadıklarını, erkek mi, kız mı doğuracaklarını Elekli Baba'ya soruyorlar.

Göbekatan Dede, Baba Câbir, Tokludede türbeleri dolup dolup taşıyor. Eskiden türbelerin parmaklık demirlerine bağlanan, bürümcük, tülbent, oyalı yemeni, mermerşâhî, sadakor, pazen parçasıydı. Şimdi naylon sutyen bağı, plâstik korse parçası, şanjanlı bir krep...

Çocuklar! Siz, bizim yaptıklarımıza pek aldırmayın. Bir kere biz, daha kundaktayken anasonla beynimiz uyuşturulup da zorla uyutulurduk. Çoğumuzu, destursuz işlediğimiz için iyi saatte olsunlar çarptı. Beyinlerimiz, hâlâ tütsülerle dumanlıdır. Afsunla, üfürükle, tükürükle büyüdük. Eh, biz yaptıklarımızdan pek de sorumlu sayılmayız. Hattâ cezaî ehliyetimiz bile olmamak gerektir. Ama siz... Çocuklar! Bir gün, bu memlekete bir «Atatürk» geldiğini ne olur, hatırlayın!

RÖPORTAJ

KADINLARIMIZ NASIL GİYİNMELİ?

Bayan milletvekillerimizden üçünün çarşafın yasak edilmesine dair B. M. Meclisine verdikleri kanun tasarısı üzerine, çarşafın lehinde ve aleyhindeki fikirler gazete sayfalarında münakaşa edilmeğe başlamıştır. Biz de bazı meşhurlara bu konudaki düşüncelerini sorduk. Aldığımız karşılıkları aynen veriyoruz:

Dr. Mükerrem Sarol'a Nuruosmaniyede inşa ettirdiği meşhur Gediz hanının kaçak inşaatında rastgeldik. Doktor sualimizi tebessümle karşıladı ve şu cevabı verdi:

«Ben kadın hekimiyim, çıplak kadın görmekten bıktım usandım. Hem şunu salâhiyetle söyleyebilirim ki çıplak kadın hiç bir câzibeye sahip değildir. Esasen câzibe müphemiyettedir. Hâşim'in şiirlerine bayılırım.

Kadında da şiirde olduğu gibi ipham olmalıdır. Ben her işte gizliyi ve kapalılığı severim. Gördüğünüz katı da bunun için yaptırdım. Çarşaf her şeyi gizlediği için bence en iyisidir. Keşke erkekler de çarşaf giyebilseydi, ilk defa ben sipariş ederdim. Hiç olmazsa gizlenmek ve kendimi saklayabilmek saadetine kavuşurdum.

★

Biricik eleştirmecimiz Nurullah Ataç sorumuzu ağzımızda bıraktı ve sinirli sinirli söylendi:

— Karışmam ben, ne giyerse giysin kadın... Hem (kadın) tilciği yanlıştır, doğrusu (doğurgan) dır. Doğurganın urbası hakkında Monsieur Gide'in görüşlerini bir kez okumam ge-

rek; o ne diyorsa ben de öyle derim.

★

Büyük şairimiz Yahya Kemal Beyatlı, Park Otelin çay salonunda bir köşe koltuğuna kendisini bırakmış, gözlerini sâbit bir noktaya diktiği halde sağ eli ile zarif bıyıklarını kıvırıyordu. Yanına yaklaşınca toplandı, yer gösterdi, «Kadın nasıl giyinmelidir?» sualimize şu cevabı verdi:

— Ben (Mahurdan Gazel) adlı şiirimde kadının nasıl giyinmesi lâzım geldiği hakkındaki düşüncemi mısralaştırmıştım. (Ve okumağa başladı):

«Gördüm ol meh duşuna bir şal
atıp Lahur'dan
Gül yanaklar üstüne yaşmak
tutunmuş nurdan.»

Bu kanaatimde musirrim, kadın efendilerimize yakışanı budur. Sırtına bir Lahur şalı, ayağına Hind ipeklisinden şalvar, yüzüne yaşmak, ayağına işlemeli terlik.

Üstada başka bir sual daha sorduk:

— (Hürriyet) gazetesinde yayınlanan şiirler cidden size mi âittir?

Üstad merakla yüzümüze baktı:

— Niçin sordunuz?

— Hiç, bu şiirler sizin şair olmadığınızı söyleyenlerin haklı olduğunu isbat etti de onun için...

★

Park Otelden Bâbıâliye indik. Ahmet Emin Yalman gazetesinde ve masası başında tefrika makalelerinden birisini çiziktiriyordu:

— Kadın, dedi, akıncı Türk ruhuna en uygun kıyafeti giymelidir. Çarşaf ince ipekten yapıldığı takdirde müphemiyetiyle everişli bir kıyafet olmakla beraber asıl akıncılığın sembolü mantodur, maamafih manto da kapalıdır ve hürriyet havarilerinin kanatlanmasına mânidir, kadın çepken giymelidir, aynı zamanda tayyör de düşünülebilirse de daha iyisi mevsi-

mine ve gününe göre değişen esvab bulmalıdır. Bir şeyde karar kılmak doğru değildir. İnsan daima değişmeli, başka başka kıyafet ve karakterde görünmelidir. Çünkü... Sebeplerini yarınki makalemde izah edeceğim.

★

(Vatan) dan komşu binaya, (Milliyet) e geçtik. Ulunay (Ey felek...) diye başlayan meşhur

sâba kantosu üzerine methiye yazmakla meşguldü. Sualimizi işitince başını yazıdan kaldırdı:

— Karı kısmı ne mi giymeli? Bunu düşünmek bile ayıp be. Zıkkımın pekini giysin? Ecdadımızın kıyafetine ne olmuş? Tabiî çarşaf giyecek. İsterse yel dirme de olur. Fakat yüzlerinde muhakkak iki kat peçe olmalıdır. Kadının saçını ve tenini göstermesi nâmahreme kucak açmasıdır. Alimallah yarın cehennemde cayır cayır yanar. Günümüzün düttürü Leylâlarına baktıkça içim kan ağlıyor. Bunlar büyük ecdadım Mevlânâ hazretlerinin ruhunu inciten sapıklıklardır. Kimlermiş çarşafı yasak etmek için kanun teklif eden o hatuncuklar? Öyle şey olmaz mebus hanımlar. Hey çarşaf hey... Müzikte yalel, gel keyfim gel...

★

(Milliyet) ten (Cumhuriyet) e uğrayıp Felek üstadımızı gördük. Sualimizi hoş karşıladı:

— Efendim, kanaati âcizanemce kadında bizim Necmi Rıza gibi muhayyer olmalıdır; beğendiğini seçmelidir. Amma muhakkak bir tercih lâzımsa «peştemal» hepsinden rahat ve kolaydır efendim. Çünkü giymesi, çıkarması kolay, zahmetsiz, aynı zamanda da iç gıcıklayıcıdır. Hoca merhuma «Cenaze giderken önünde durmak mı, yoksa arkasında durmak mı lâzımdır?» diye sormuşlar. O da «İçinde durma da neresinde bulunursan bulun» demiş. Valla efendim, ben de hanımlarımıza mayo giymeyin de ne giyerseniz giyin diyeceğim. Çünkü efendim dayanamıyorum, malûm

ya evliyim ve yaş da kemalini buldu efendim, sağlıkla kalınız.

★

Sabah saat 7 de belediye dairesindeki makamında sayın F. K. G. yi çalışır bulduk. Daha hiçbir memur ve kâtip ortada yoktu, usulca yanına yaklaşıp sualimizi sorduk:

— Bu siyasî bir konudur, ben ise valiyim, fikir söyleyemem, sonra siyaset yapmış olurum. Maamafih en iyisi Menderes'in düşündüğüdür.

— Menderes ne düşünüyor?

— Bilmiyorum.

★

Doğan Nadi'ye Hilton'da Karagöz barda rastladık, elinde viski kadehi olduğu halde sualimizi nezaketle karşıladı:

— Pantalon giymeliler, dedi, üstüne de dar bir kazak. Yuvarlak ve sivri uçların, daha doğrusu kadınlık vasıflarının en iyi belirmesi için ideal kıyafet budur.

✶

Son olarak sosyetemizin tanınmış hanımlarından Benli Belkis'e de aynı yerde rastlayarak fikrini sorduk:

— A prego... diye kahkaha attı. Kadın için hiçbir şeye lüzum yok, çıplak gezmeli bence. Hem bu, içine girmek için kapısında beklediğimiz demokrasiye de uygun düşmez mi? Hani demokrasi açıklık ve aleniyet rejimidir diyorsunuz... Kadın da çıplak gezmekle rejime kendisini uydurmuş olur. Samimî olarak demokrasiyi özlüyorsak ilk önce kadınlarımızın soyunması lâzımdır. Hem bugünkü pahalılıkta esasen giyinmeğe de imkân olmadığı için; kadınlar fuzûlî esvaptan, erkekler masraftan, hükûmet de pahalılık şikâyetinden kurtulur.

Sevgili ve sempatik muhatabınızın bu çok mukni cevabından sonra teşekkür edip elini öperek ayrıldık ve görüşlerini benimsedik.

ÜÇ YILDIZ

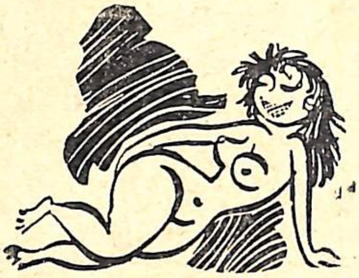

STALİN VATAN HAİNİ İLÂN EDİLDİ (GAZETELER)

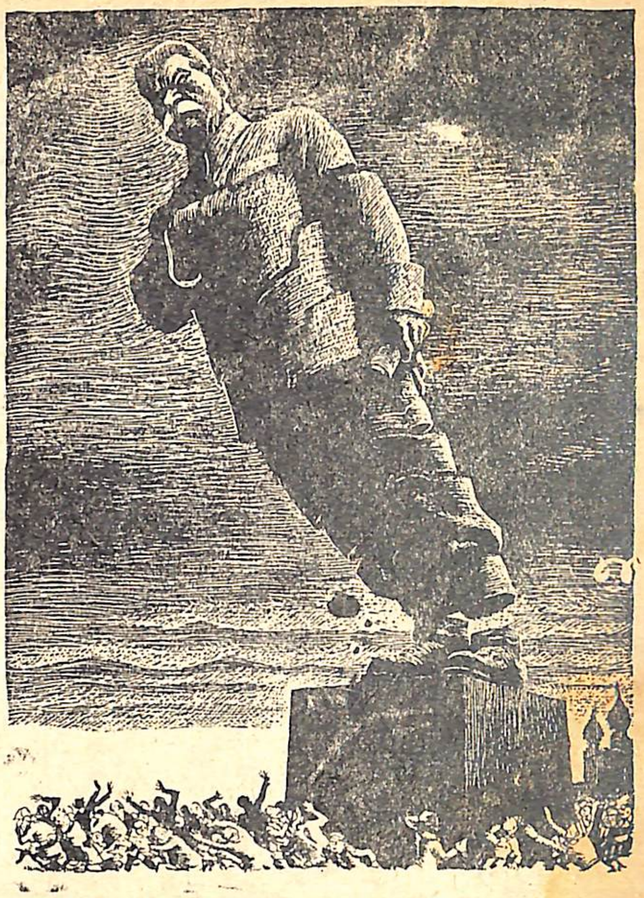

YIKILAN PUT (Punch'tan)

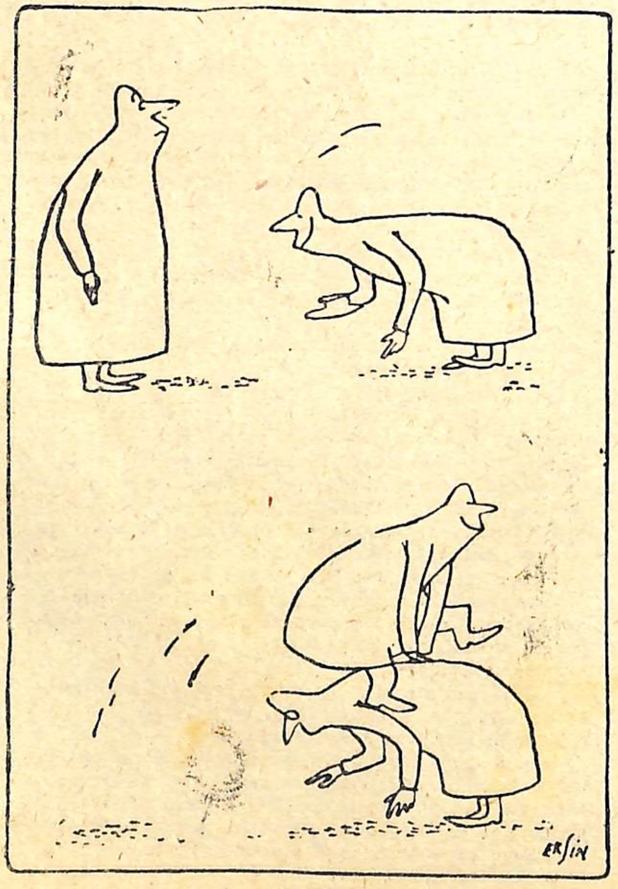

YAZISIZ

MEÇHUL BİR KIZDAN MEKTUP

Sayın bay,

Bu mektubu elinize aldığınız zaman acaba ne yapacaksınız? Mâzinin meçhul karanlıklarından size hitap ederken «Çilek Palasta» sizinle geçirdiğim o mesut geceyi hatırlıyor musunuz acaba?... Tabiî hatırlayamazsınız. Sizde o hâfıza nerde? Masamızın örtüsü maviydi. Sizin elinizdeki eldivenler de sarı. Ben ekose bir elbise giymiştim. Sonra durmadan dans ettik, aman ne berbat dans ediyordunuz. Herhalde şimdi öğrenmişsinizdir değil mi? Sonra elimi tuttunuz; ben ürperdim. Hava da epeyce serindi. Fakat ne ayıp, bana, çıkarıp pardesünüzü bile vermediniz. Çok kalasmışsınız. Hele garsona bahşiş olarak 7,5 kuruş bıraktınız. Bütün bunlara rağmen çok hoş bir geceydi. Oh nasıl başım dönüyordu. Sonra beni alarak bir taksiye atıp «Çekmeceye doğru çek» dediniz şoföre. Halbuki beni taksi tutar, bunu hiç düşünmediniz mi? Sizde bunu düşünecek kafa nerde?.. Fakat biz kadınlar hep hayallerimizin kurbanı oluyoruz. O gecenin pek kepaze bir netice ile biteceğini ne bileyim. Bilhassa benim gibi bir aile kızı. Tam o korkunç viraja gelmiştik ki «tamam şimdi siz de hatırlamışsınızdır» siz bana sarılıverdiniz. Oh ne ayıp ne çirkin manzara. Bende sizin gibi bir herife yüz verecek surat var mı?...

Hemen sizin yakanıza yapışıp «Ulan inek ben seninle otele gelip dans ettimse, rakı içtimse, beni âdi bir karı mı zannettin kereste müdürü» dedim ve şoföre dönüp «Burda dur ismail şu salozun cüzdanını alayım, yolun kenarına sallandırırız» diye parolamı verdim. Sonra seni kilometre taşının yanına bırakıverdik. Dua edin daha uzağa bırakmadık. Oradan İstanbul tam 163 kilometre çeker. Fakat çok tiril herifmişsin cebinden 65 kuruş çıktı. Tevekkeli değil garsona 7,5 kuruş bahşiş vermişsin.

Herhalde şimdi beni tanıdın. Sana tavsiyem bir daha bilmediğin bir kadınla tanışma.

Bozuldun mu yoksa? Esrarengiz Ayşe

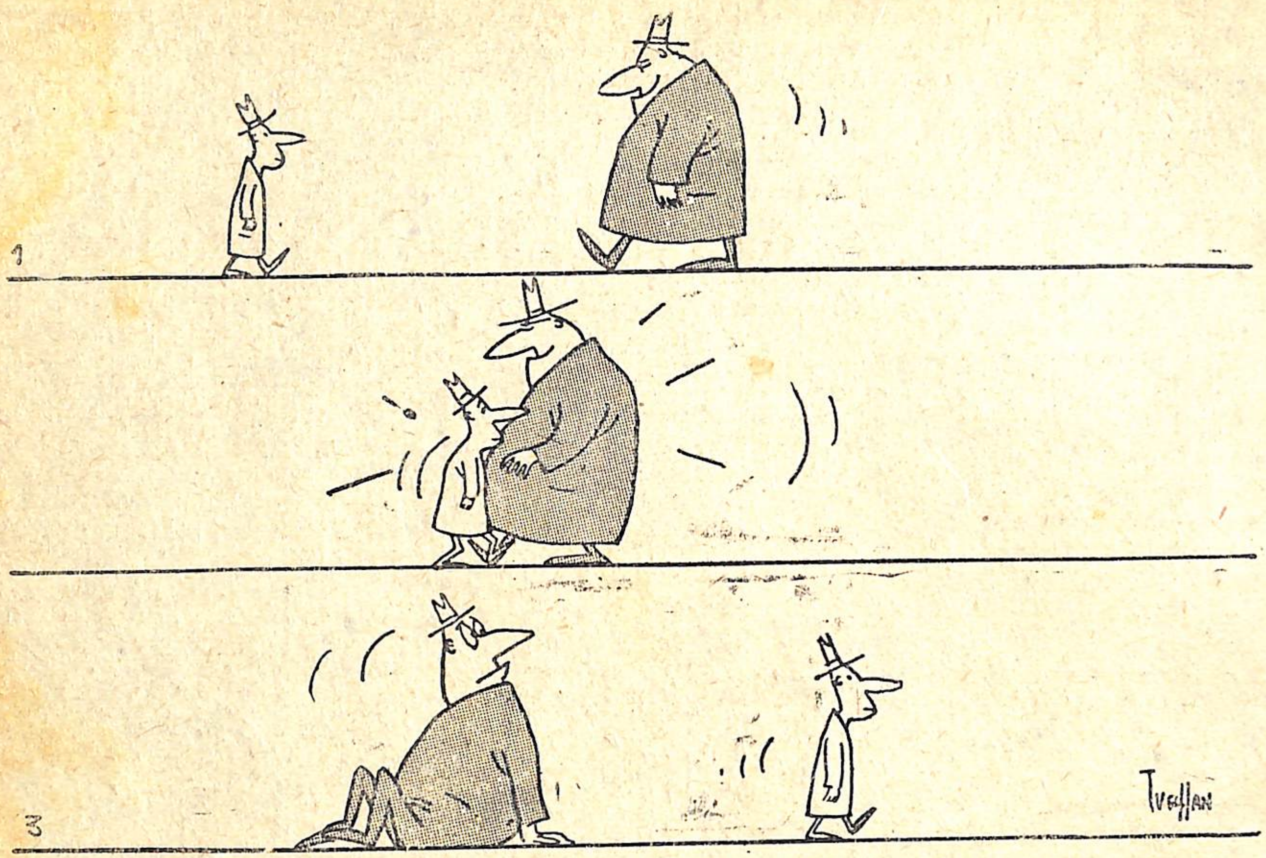

RADYODAN BİR MAÇ

Sinir doktoru sordu:

— Sâbit bey, açıkça söyleyin, sizde ebonit yemek merakı ne zaman başladı?

Doktor bunları söylerken bir yandan da masasının üzerindeki dolmakalem, kâğıt açacağı gibi ebonit eşyaları bir masanın gözüne yerleştirdi.

Bir cigara yaktıktan sonra:

— Doktor bey, dedim, her şeyi anlatacağım. Dinleyin... Bu illet bendenizde bundan bir ay kadar önce bir pazar günü başladı. Bendeniz koyu Fenerliyimdir. O gün işim çıktı, maça gidemedim. Oysa bizimkilerin maçı vardı. Hem Galatasarayla. Eh, dedim, hiç olmazsa radyodan dinlerim. Açtım radyoyu. Maçı anlatan spiker başladı konuşmaya:

— Alo, alo burası Mithatpaşa stadı, karşınızda «falanca». Şimdi efendim, burda maç var. Yâni futbol oynayacaklar. Çok kalabalık efendim istadyom, iğne atsanız yere düşmez. İşte efendim takımlar sahada yerlerini almışlar. Hakem ortada. Tamam efendim, maç başladı. Hakem düdük çaldı. Düdüğünü çaldı hakem. Çaldı efendim. Topa vurdular başldı..

— Sonra bir müddet ya ya ya, şa şa şa sesleri spikerin sesini bastırdığı için bir şey duyamadtm. — Derken «falanca» devam etti:

«Şimdi top İsfendiyarda efendim, İsfendiyarda. İsfendiyar ilerliyor efendim, çalım attı, bir daha attı çalım İsfendiyar, İsfendiyar ilerliyor efendim. Aaa, şey efendim topu İsfendiyarın elinden aldılar efendim. Top şimdi ortada. Dolaşıyor efendim. Coşkun Kadri'ye pas verdi efendim. Pası aldı Kadri, o da Coşkuna... Yook yok, bravo Lefter, Efendim, şöyle oldu: Biliyorsunuz Lefter klâs bir futbolcudur. Kendisi bu klâsını biri penaltıdan olmak üzere Macar millî takımına attığı iki nefis golle isbat... Top şimdi Ali'de efendim.. Evet Lefter hakikaten klâs bir futbolcu olarak sahalarımızda nâdir görülen yıldızlarımızdan biridir... Aaaa, Allah Allah... Vay canına!... Evet sevgili dinleyiciler; Suat Şükrüyü gafil avlayarak bir gol attı. Galatasaray: 1, Fenerbahçe: 0. Efendim, bu gol öyle yenecek bir gol değildi hani, ne diyorum gafil avladı işte Suat. Yoksa Şükrü o golü yiyecek bir kaleci değildir. Kendisi müteaddit defalar millî takım yedek kaleciliğini deruhte etmiş mümtaz bir futbolcumuzdur. Kadıköyde oturur. 24 yaşında olup askerliğini Ankara'da yapmıştır. Ben Fransadayken bir gazeteci bu çocukta cevher var demişti efendim. Sonra Almanyadayken bir süt fabrikasının hukuk müşaviri Almanyada böyle kaleci olmadığını itiraf etmişti. Evet efendim şimdi Lefter bir gol attı. Vaziyet «bir bir» oyun devam ediyor. Fransa dedim de aklıma geldi. Bu Lefter Fransa'da oynamıştır efendim. Galiba Rasing takımında. Fransızlar kendisine hayran kalmışlardı. İtalyadayken...»

Spikerin konuşması bu minval üzere tam bir buçuk saat devam etti doktor bey. Düşünün tam bir buçuk saat! Bu arada kendisinin, yakın mahalle arkadaşlarının hususî hayatları hakkında, yaptıkları seyahatler hakkında bir hayli bilgi edinmiştim. Önceleri ya sabır dedim, efendim, dinledim... Maçı merak ediyordum zira... Derken anlımda boncuk boncuk ter taneleri birikmeye, kolum budum kasılmağa başladı. En sonunda spiker: «Ben İspanyada iken...» diye başlar başlamaz... Sinirden zemherî zürafaları gibi titremeğe başladım ve dayanamayıp radyoyu parçaladım ve yedim. Bizim radyo ebonittendi. Hepsini yedim efendim...

Doktor:

— Bundan mı yâni, diyerek iç cebinden bana tarağını uzattı.

Tarağı alır almaz kırıp yedim.

Ondan sonra bana kâğıt keseceğini verdi. Kendisi de dolma kalemini aldı .Şimdi karşılıklı oturduk, o dolmakalemini, ben de kâğıt açacağını yiyoruz. Doktorun söylediğine bakılırsa çok lezzetli bir şeymiş, dolmakalem. Hele mürekkepli oluşu lezzetine ayrı bir çeşni katıyormuş. Durun hele, eve gider gitmez ben de deneyeceğim. Bizim dolabın üst katında dolma kalem var bir tane. Bakalım nasıl oluyormuş?

necmi

NECMİ: Necmi Sünnetçi Nurettin'in yanında çalışır. Üstü başı Karacaahmetteki Seydi Ahmet deresi civarını andıran, yazın, sünnet zamanı Nurettin beyin takımlarını taşıyan, sünnet çocuklarını ameliye ânında «Bak tayyaye geçiyor» diye oyalayan, sonra ustası Nedim baba ile sünnet düğününde hokkabazlık yapan, ocak, şubat ve mart aylarında cenaze kollayan ve cenazenin resmî muamelesini takip eden, tabutu taşıyan, ölü yıkayıcı Zarife hanımın çarşıdan öteberisini alan, abisi assubay Salihin evinde yatıp kalkan, kazandığı bütün paraları müezzin Cemal efendiye veren, lâzım olduğu zaman ondan alan, mahalledeki bütün kızları almak isteyen, çok samimî dostu Oynak Selâhattin ile bayram yerlerinde çocukları kayık salıncağına bindirip sallayan, müteahhit Ali beyin Citroen marka arabasını sabahları yıkayan, «Mümkün mü unutmak» şarkısından başka şarkı bilmeyen, ekseri D. P. ocaklarındaki kongrelerde «Yaşasın Demokrat Parti!» diye bağıran, seçim zamanı sandıkların civarında muhtarın yanında duran bir adamdır.

DÜŞÜNEN ADAM

telgraf örnekleri

Marie Antoinette'den Cont de Fairsen'e:
Kocamı yakaladılar. Beni bahçede bekle. M. A.

Grace Kelly'den Prens Rainier'e:
Vapura bindim. Cazı tut. G. K.

Kasım Gülek'ten Adnan Menderes'e:
Konuşmam bitti, elektrikleri açabilirsiniz. K. G.

İstanbul Radyosundan Ankara Radyosuna:
Acele biraz plâk gönderin. İ. R.

Dar gelirli vatandaştan bir dostuna:
Her şey çok pahalı, vaziyet fena. M. S.

Şoför Polim Hüseyinden Vites Ahmede:
Arka lâstik de patladı, yolda kaldık. P. H.

Benden size:
Daha fazla yazamıyacağım. Kusura bakmayın. S. S.

YAZISIZ

MONAKO PRENSİNİN DÜĞÜNÜNDE

Montekarlo (Arkadaşımız Stepne telefonla bildiriyor)

Dört gündür buradayım, gözüme bir dirhem uyku girdiyse gözüm çıksın. Sözde prensin 120 odalı sarayının bir odası benim emrimde, ama gidip yatan kim! Çörçil yanımdaki odada... Babalığın uykudan başını kaldırdığı yok.

Düğün düğün... Nihayet düğünü de gördük. Anlatacağım, acele etmeyin! Şimdi Yeşilköy'den başlayalım işe.

Ben Prensin elyazılı dâvetiyesini alınca, Allah bilir, inanmamıştım. Oğlumuz Rainier, kızımız Kelly diye dâvetiyelere alışmışız da bu armalı, yaldızlı dâvetiye, baskı reklâmı gibi gelmişti bana. Bizim patrona bu dâvet işini yıkınca rahat bir nefes almıştım.

Biz Yeşilköyden onu uğurlamak için yola düzüle duralım, İstanbul yerinden oynamış. Önce beni Seyhan barajına dâvet etmişler sanmış da, bizim cemiyet bile boş vermiş. İşin esası anlaşılınca döviz için baş vurulmadık kapı kalmamış. Ne yaptılarsa bir tek kör kuruşluk döviz bile söktürememişler.

«Döviz yok!» deyince bizim patron gitmekten vazgeçiverdi. Öyle ya iş deyince Stepne, döviz deyince, patron!

Tam uçağa binecektim ki Kısakürek soluk soluğa damladı:

«Dur monşer, bir dakika!» diye bağırdı.

«Benden beş dakika, pilot beklerse...»

«Bizdendir, bekler.»

«Cemiyetten mi?»

«Kulüpten canım, fazla karıştırma, temiz oynar!»

«Kaleci falan mı?»

«Yok, elin körü! Oyuncu işte!»

«Peki, anlaşıldı.»

«Seni Büyük Doğu'nun muhabiri yaptım. Atlat DOLMUŞU bize yaz!»

Getirdiği bir foto muhabirine işaret etti. Bizim DOLMUŞçuları sağa sola araladıktan sonra yanyana tam beş düzine resim çektirdik.

«Yarın gazeteye manşet veriyorum, yaz!» dedi.

«Canım» dedim «yazmama ne lüzum var! Sen daha çabuk yetiştirirsin haberleri, oturduğun yerden!...»

Güldü:

«Bütün emeklerine karşılık al şunu!»

Cüzdanını açtı. Bir paket iskambil kâğıdının içinden bir «jokey» seçti.

«Al!» dedi, «unutma ki Montekarloya gidiyorsun. Bon şans»

DOLMUŞ'çularla, değil öpüşmek, el sıkmak için vakit kalmamıştı. Tuttukları gibi, attılar içeri, uçak da hemen havalandı.

Heyecandan, yorgunluktan uyuya kalmışım. Üç saat mi, beş saat mi geçti, bilmiyorum, güzel bir hostes «mübareklerin çirkini var mı ki...»

«Geldik!» dedi «Buraya kadar!»

Gözlerimi oğuşturarak:

«Taksim mi?» dedim.

«Hayır, Montekarlo!»

Çâresiz indim uçaktan. Sarayın adamları sıra olmuşlar, dâvetli bekliyorlardı. Uzattım dâvetiyemi. Biri aldı eline. Hayretle «Vuzet Türk!» dedi.

«Türk... Ne olmuş?»

«Hani fes, şalvar, harem, nargile?»

«Müzeye koyduk onları!»

«Çarşaf?»

«Demokrasiye giydirdik.»

«Külâh?»

«Giydirecek birini arıyoruz.»

«Oralardan ne haber? İnflasyon...»

«Yorgunum! Hâlim yok!»

«Bizim prenses de çok şikâyetçi yorgunluktan»

— Kabahat Prensin!»

Beni bir arabaya bindirdiler. Baktım. Roll-Royce marka. 1960 modeli. Eh araba fena değil. Altı siyah boyalı, üstü gri. Solumdaki saraylı:

«Efendim, bu araba İngiltere'den uçakla geldi...»

YAZISIZ

Hayret etmiştim:

«Prensesin meşhur arabası bu mu?» dedim, «Yazık! Bizim Türkiyede bu arabaya umum müdürler bile binmez. Fatin Rüştüde bir Cadillac var ki 1975 modeli. Kaça aldınız bu arabayı?»

— Beş bin sterling!»

«Biz beş bin sterlingi Cadillac'ın radyosuna yatırdık. Arabanın günlük benzin masrafı sizin Montekarlo sarayına bir hafta yeter!»

«Haklısınız, Monako küçük bir prenslik!... Siz koskoca bir sultanlıksınız.»

Saraya gelmiştik. Biz saraylar şehri İstanbulda yaşadığımız için Montekarlo sarayı bana gecekondu gibi geldi. Ama neme lâzım her taraf tertemizdi. Oparlörler Bing Crosby'nin plâklarını bırakıyor, Frank Sinatra'nın plâklarına geçiyordu.

Odamı gösterdiler. Mavi tüller giymiş bir madmazel bakacaktı hizmetime. Burada kız kadın mavi ile yeşil elbise giyinmek zorunda. Bir tek çarşaflıya rastlamadım. Çok acaip memleket bu Monako!

Ben hediyeleri hemen yerlerine yolladım. Çok minnete geçmiş. Grace Kely çam sakızını ağzından düşürmüyor. «Aman ne enfes şey! Çikletten daha güzel!» diyormuş. Karınca duasına Prens çok memnun olmuş ama, bu dâvetli bolluğunun hep bu karınca duasından ileri geldiğini anlayınca beni çağırtmış. Gittim.

«Aman Stepne!» dedi. «Şu karınca duasını ne yapacaksan yap! Misafirler karınca gibi yağıyor. Yahu bu dua size lâzım değil mi? Turist bekleyip duruyorsunuz.»

«Evet, bekliyoruz!»

«Rıhtımlarınıza birer tane assanıza!»

«Bizde rıhtım yok ki».

«Otellerinize çaksanız!»

«Ne oteli? Bir Hiltonla bir Divan var. İkisi de sosyetemize yetmiyor.»

«Peki, çarşılarınıza çivileyin!»

«Bir kapalıçarşımız vardı, o da yandı. Hem bizim çarşıda pazarda satacak malımız yok ki. Olsa bile bize yetmez..»

«Allah Allah! Peki, ne yapalım bu karınca duasını şimdi?»

Kızmıştım:

«Verin dedim, ben Kısakürek'e göndereyim de ne halt ederse etsin!»

Düğüne kadar Prensin bir daha yüzünü görmedim. Kilisede o kalabalıkta beni tanıdı. Selâmlaştık. Grace Kelly bana öyle sert bakıyordu ki, «Yine bir pot mu kırdık yoksa?» diye kara kara düşünmeğe başlamıştım. Sağ yanımda Gisele Pascale'ı görünce her şeyi anlayıverdim. Demek Grace Kelly hışımla ona bakıyordu. Zavallının iki gözü iki baraj... Prensle bir aralık Gisele göz göze geldi. Sol kolum tam göğsü üzerinde olduğu için titrediğini hissettim.

AZI KALMIŞ..

Patavatsızın biri:

— Otuzunu aşdı mı, erkek milleti dangalaklaşır... diyor - du. İstanbul radyosunun sevimli baş teknisyeni ve meşhur fotoğraf amatörü Sâbit Karamâni dayanamadı:

— Siz kaç yaşındasınız? diye sordu.

— Yirmi sekiz...

— Eh, üzülmeyin öyleyse... Az kalmış...

İÇİ RAHAT DEĞİLMİŞ.

Taksim gezisinde, havayı güneşli gören iki alafranga dadı, önlerine çocuk arabalarını katmışlar, bebekleri gezdiriyorlardı. Biri, arkadaşına sordu:

— Hilton'daki baloya gelecek misin şekerim?

«Şeker» olan tasalandı:

— Bilmem ki hayatım... Bebeği anasına bıraktığım günler hiç içim rahat etmiyor!

BAŞKA BALIK

Kasım Gülek'e balıkçılar, karnında istida bulunan bir torik balığı hediye etmişler.

Bundan ne kasdettiklerini doğrusu anlıyamadık.

Bize kalırsa o toriği geri alıp biraz saklasınlar, şayet seçimleri iktidar kaybederse,

O zaman D.P. nin başındakilere verirler.

— HAYAT AMMA PAHALI YAHU... HADDİNE DÜŞMÜŞSE 400'E BARUT AL DA İHTİLÂL ÇIKAR...

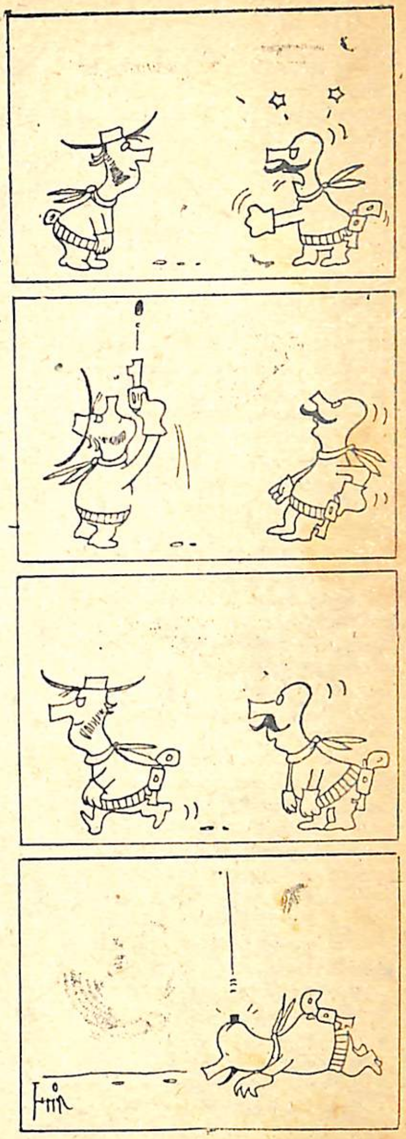

YAZISIZ

«Ne var ağlayacak» dedim, «Prens aptallığına doymasın. Sanki tahta göğüslü Grace Kelly'yi almış da ne olmuş?»

«Prens mi aptal? Şaşarım aklına. Prense her şeyden önce çocuk lâzım, hem de nur topu gibi bir oğlan. Monako tahtına veliaht lâzım.. Aksi halde Monako Fransızların eline geçecek!»

«Peki, siz veremez miydiniz istediği şeyi?»

«Hayır veremezdim.»

«Emin misiniz?»

«İkimiz de eminiz.»

«Eeee? Grace Kelly verebilecek mi dersiniz?»

«Rainier çürük tahtaya basmaz.»

«Peki, Monako'da başka kız mı yoktu?»

«Onassis'in karşısına çıkacak daha zenginini bulamadı ki»

Merasim başlamıştı. Bizim Prens altın bantlı mavi bir pantalon giymişti, üstüne siyah bir ceket... Ceketin üstüne çapraz bir kemer, yakasına da defne yaprağı. Tam Napoleon'un Mareşallarına dönmüştü. Grace Kelly gelinlik elbiseleri içinde büsbütün uzamış, incelmişti. Bütün dünyanın merakla beklediği gelinlik elbisesi telden puldan ışıl ışıl yanıyordu. Ama benim için bunda bir fevkalâdelik yoktu. Ben Alageyik'in gelinliğini görmüş adamdım. Zavallı Monakolular ağızlarını bir karış açmış seyrediyorlardı. Ben böyle düğünleri Ankara Palas salonlarında çok görmüştüm. Kortej yavaş yavaş önümüzden geçti, Flâş parıltısından olanı biteni göremez olmuştum. Grace Kelly Hollywood'u da eteklerinde sürüklüyordu. Etrafıma bir baktım ki Ali Han'dan tut, Picasso'ya kadar hepsi tamam. Benim gözüm Ava Gardner'de... Gelinlik, ona yakışırdı doğrusu. Gisele, bütün merasim boyunca yanımda ağladı... Elimden geldiği kadar teselli ettim... Dilimle teselli edemezdim ya!...

Nikâh merasimi bitti. Binlerce dâvetli çiçeklerle donatılmış arabalara bindi. Kortej, kordon boyuna doğru düzüldü yola. Ben artık Prensi de, prensesi de kaybetmiştim...

Gece balo çok muhteşem oldu. Bütün Avrupa, Amerika, Ağa Hanı da hesaba katarsak bütün Asya buradaydı. Fatin Rüştü Zorlu'yu sayın eşiyle beyhude aradım. Montekarlo sarayına yakışırdı doğrusu «Ah! O parti grupu!» diye içimi çektim. «Ah o canına ot tıkanası muhalefet!»

Efkârlanmıştım. Yanaştım büfeye, çek... Çekmez misin? Şampanya su gibi akıyordu. Yiyen, içen eğlenen gırla... Montekarloda değil, sanki Seyhan barajındaydık. Ben bolluğu görünce dayanamadım, çıktım Prensin kerevetine:

«Memleket bolluk içinde, yiyin!» diye bir nutuk salladım. «Eğer inkâr ederseniz gözünüze dizinize dursun! Kim demiş memlekette lâstik yok diye... Buraya yayan mı geldiniz? Kim demiş ilâç yok diye? İçinizde başı ağrıyan mı var? Kim demiş ucuzluk yok diye? Şampanyaların hesabını mı istediler sizden?» «Yeter be!» dediler. «Seni mi dinleyeceğiz?»

«Dinlemeyecektiniz de niçin çağırdınız beni?»

«Şimdi nutuk sırası değil! Eğleniyoruz, yaşasın Prensesimiz!»

«Yaşasın Prens!»

Orkestra, yeni evliler için bestelenmiş valsa başladı. Çaresiz sustum. Sustum ama hıncımı sabaha kadar Prensin şampanyalarından aldım.

ÇALLI ANKARADA

Geçen hafta Ankara'ya, İstanbul boheminin üç şanlı otoritesi geldi; Çallı İbrahim, Fikret Adil, ressam Edip Hakkı...

Başkent meyhâneleri, İstanbul sofralarının eşi menendi bulunmayan bu üç murahhasını, bir rakı ve meze cümüşü içinde bağırlarına bastılar.

Yetmiş üç yaşındaki Çallı; hep bir çocuk saflığı, kayıtsızlığı ve yaramazlığı içinde... Maşallah hâlâ daha iyi içiyor. Kadehler bittikçe:

— Doldur bakalım evlâdım bir tane daha, bu akşam Çallı biraz murada ersin, diyor.

Ama kadehler dibine eriyor, Çallı bir türlü murada ermiyor.

Günün büyük kahramanı Edip Hakkı... Üçlü heyetin içinde boyuyla posuyla eski zaman tanrıları gibi... Doğrusu heybetine uygun bir de cesareti var; öğle yemeğinde votkaları devirdikten sonra:

— Benim dişim ağrıyor, diye tutturdu...

Dişçiye götürdük kendisini... Muayenehaneye sağlam adımlarla girdi... Koltuğa metanetle oturdu. Dişçi baktı:

— Çekilecek, dedi.

Sert bir cevap:

— Peki...

O hamasî sahneyi ebediyen hatırlayacağız... Nasıl gök gürlemesi gibi bir «Pekiy» di o...

İğne hazırlandı, kerpeten çıkarıldı...

Edip Hakkı ağzını açmış bekliyordu...

Yan gözle de «Nasılım» der gibi bize bakıyordu...

— Fevkalâdesin, diyorduk... Hektor'dan, Aşil'den parçalar okuyorduk...

Diş doktorumuz Ali Rıza, kerpeteni aldı eline... Bir hamle... Bir hamle daha...

Uzun bir inilti... Bir feryat.. Bir tepinme... Sonra bir sükût...

Aman etme eyleme... Sen Aşilsin, Hektor'sun, kahramansın... Nafile, Edip Hakkı bayılmıştı.

Ayıltıncaya kadar akla karayı seçtik......

Ali Rıza bey de ressamdır. Geçen sefer kendisine götürdüğümüz müşteri parayı ödememişti... Bu seferki de yan odada sıra bekleyenlerin yüreğine indirdi; çoğu vazgeçip gittiler... Tabiî bağıra çağıra bayılan bir hasta, dişçi için pek de iyi bir reklâm olmuyor içerde bekleyenlere...

Doktor bana:

— Sen de dostsun değil mi, dedi, hep böylelerini bulursun.

Bayılma hâdisesini kimseye anlatmadık, akşam sofrada üstad bizi şahit göstererek:

— Nasıl, diyordu, of bile demeden gittim çektirdim dişi...

Sofralarda hep Çallı'nın eski hikâyeleri tazeleniyor. Bunların çoğunu da Fikret Adil anlatıyor...

Bir gün Çallı, Edip Hakkı, bir kaç kişi daha Boğazda çekmişler kafayı. Dönüşte de Bebek'e uğramışlar. Çallı gözleri yarı kapalı, içini çekmiş:

— Bırakın Çallı burada biraz denizi seyretsin...

Denizi seyredelim, ayı seyredelim... Biraz da yüksek sesle konuşuyorlarmış galiba; yanlarına polisler gelmiş... Derken oradaki evlerden birinin penceresi açılmış, gözü kaşı birbirine karışmış bir adam:

— Şimdi, demiş, size gösteririm beni rahatsız etmeyi..

Çallı:

— Sen ne gösterebilirsin oğlum, sen hamam tellâğına benziyorsun, demiş.

Meğer adam oradaki karakolun komiseriymiş, hırsla giyinip inmiş aşağıya... Hepsi derdest içeri... Çallı lâf arasında Şükrü Kaya'dan falan bahsetmiş. Komiserin gözleri açılmış:

— Tanır mısınız siz Şükrü Kaya'yı?...

— Hühühü tabiî, Paris arkadaşıyız...

Hemen kahveler, çaylar...

Sonra rica:

— Aman öyleyse bizim maaşı arttırtın, iki çocuğum var vallahi...

⁂

Bir seyahatten kalın bir kürkle dönmüş Çallı... Aynı kürkün bir eşini de seyahate katılmış olanlardan biri, Recep Peker'e getirmiş. Bir gün Kadıköy vapurunda Recep beyle Çallı karşılaşmışlar. İkisinin de sırtında aynı kürk...

Recep bey:

— Bak, demiş, benimkinin içinde bir şey yok... Seninki daha iyi galiba, ne var içinde?

Çallı boynunu bükmüş:

— Çallı var, demiş.

Dolmabahçe Sarayında oturduğu sıralarda da bir gece Asmalımesçit'ten çıkmış Çallı; fitil gibi; oraya köşeye su dökmeye kalkmış... Meğer bir bodrum kahvesiymiş orası... Masalardaki çay bardaklarının içine dışarıdan ince uzun bir fıskiye inmeye başlamış...

Bağırış, çağırış; bekçiler gelmişler yakalamışlar Çallıyı...

— Adın ne?

— Çallı..

— Ne iş yaparsın?

— Profesörüm..

— Nerede oturuyorsun?

— Dolmabahçe Sarayında...

Birbirlerine:

— Yazık, bırakalım, demişler, kafadan sakat olacak...

Bırakmışlar...

Bunlar bir devrin adamı, artık kolay kolay yetişmiyor...

ÇETİN ALTAN

TAŞ DEVRİ KARİKATÜRLERİ

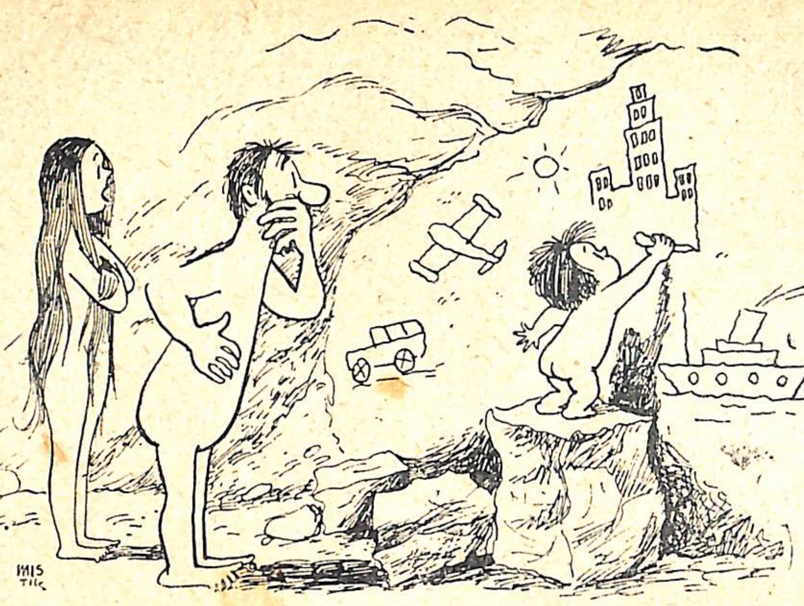

— HARİKA ÇOCUK... AMA YAPTIKLARINI BİR TÜRLÜ ANLIYAMIYORUM...

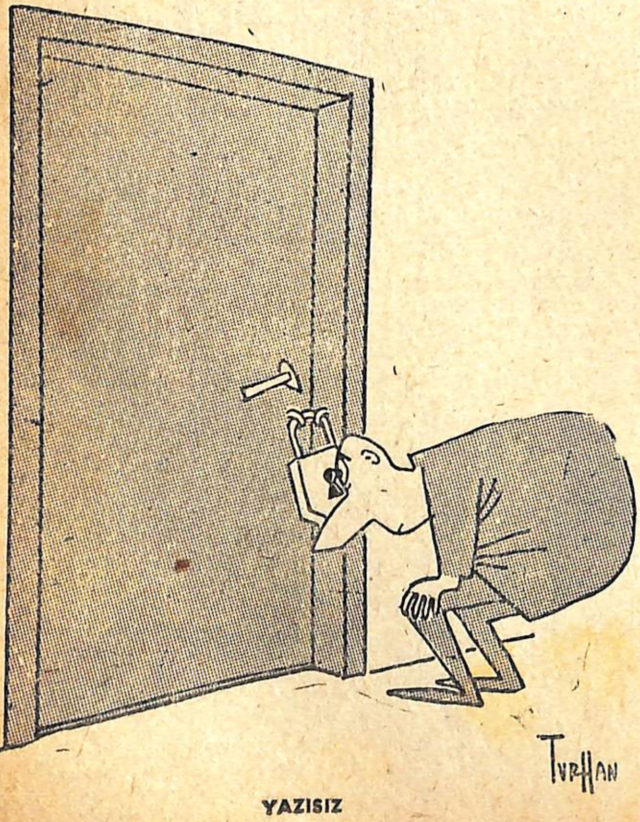

YAZISIZ

ÇARŞAF MESELESİ

Mesele malûm, «Çarşaf meselesi». Üç hanım mebusumuz birleşip çarşafın menedilmesi hakkında B. M. M. ne bir kanun tasarısı verdiler. İyi, güzel. İnşallah tasarı kanunlaşır da Türk kadınlarının cüz'i bir miktarı da olsa karalara bürünmekten kurtulur.

Gelgelelim bazı iktidar Miletvekilleri bu teklifin aleyhindeler. Evet, İnkılâp Türkiye - sinde böyle düşünenler var. Bakın ne diyorlar:

Tokat D. P. Milletvekili Ahmet Gürkan:

«Derim ki, bu teklif insan haklarına tecâvüz etmektir. Çarşafı zaman kaldıracaktır. Zihniyet değişikliğiyle temin edilebilecek bir şeyi kanunla elde etmeğe çalışmak yersizdir. Rusya'da Deli Petro böyle bir harekette bulunmuş ve cebri kıyafet değişikliği yapmıştır. Fakat Atatürk fesi kaldırmasına rağmen çarşafa dokunmamıştır..»

Konya D. P. Milletvekili Abdurrahman Ağaoğlu:

«Böyle bir teklifi insan haklarına ve demokrasi prensiplerine aykırı buluyorum. Zira bu teklif kabul edildiği takdirde bir çok Türk kadını sokağa çıkamıyacak ve hürriyeti tahdit edilecektir..»

Kastamonu D. P. Milletvekili Süleyman Çağlar:

«Bence inkılâplar zorla yerleştirilemez. Bir kanun tazyiki altında çarşafın kaldırılmasını lüzumsuz buluyorum. Çünkü çarşaf giyenlerin adedi gayet azalmıştır ve ekserisi yaşlıdır. Çarşafı kendileriyle birlikte götürecekler ve kısa zamanda çarşafla gezen kadın kalmıyacaktır...»

İşte Milletvekillerimizin düşündükleri. Anlayış tabi, ne diyeceğiz. Ama, gelin de Fazıl Ahmet'in şu beytini hatırlamayın:

«Ne zaman ki anlayışı kıtça bir zat tanırım
Bu gün yarın mebus olup gelecektir sanırım.»

ER-TOK

İLÂN

«Sol bacağı olmayan bir bay, sağ bacağı olmayan bir bayla tanışmak ve birlikte iş yapmak arzusundadır. Yapacakları iş, ikisi için bir çift ayakkabı almaktan ibarettir. Alacakları ayakkabının 41 numara olması şarttır. Adres...»

AÇIK SÖZLÜLÜK

Otomobiliyle kırmızı ışık yandığı halde geçerken işaret memuru kendisini durdurdu ve sordu:

— Kırmızı ışık yandığını görmediniz mi?. Adamcağız itiraf etti:

— Onu gördüm ama, sizi farkedemedim!

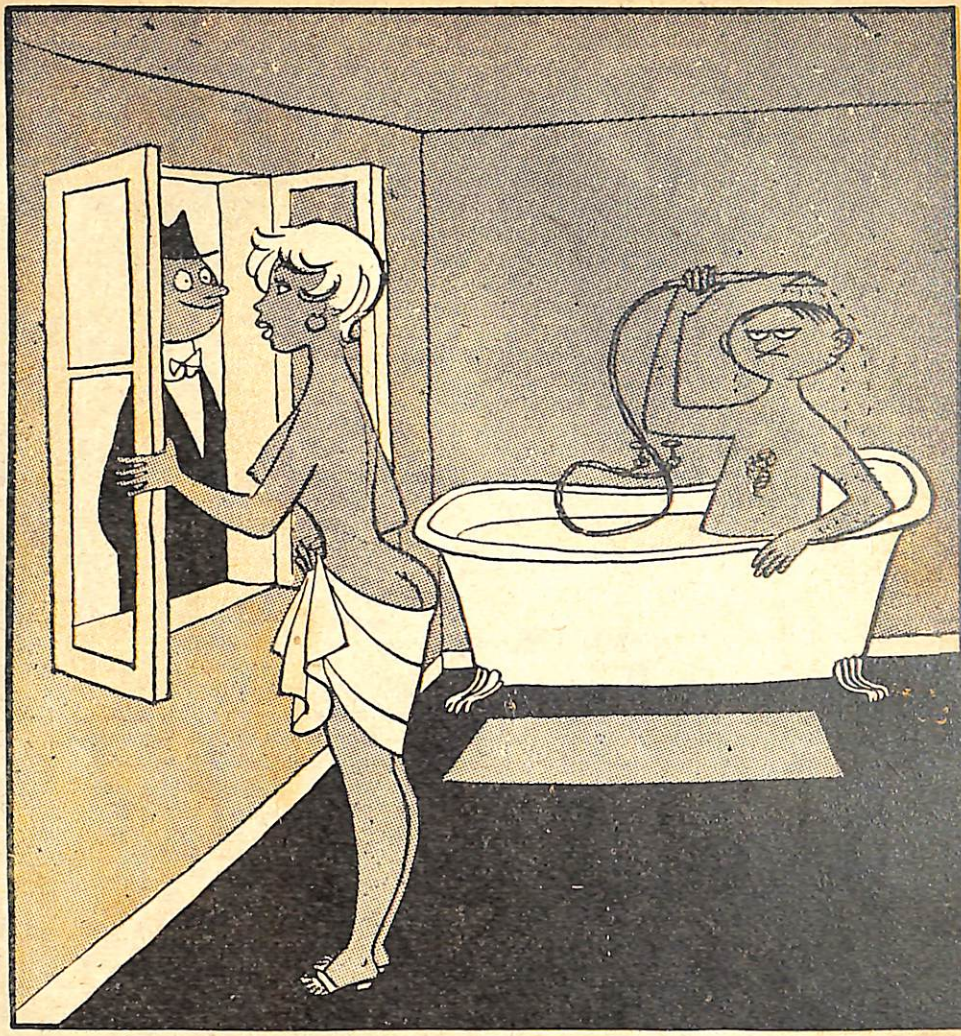

— MÜSAADENİZLE PENCEREYİ KAPIYACAĞIM KOCAM BİRAZ UTANGAÇTIR!..

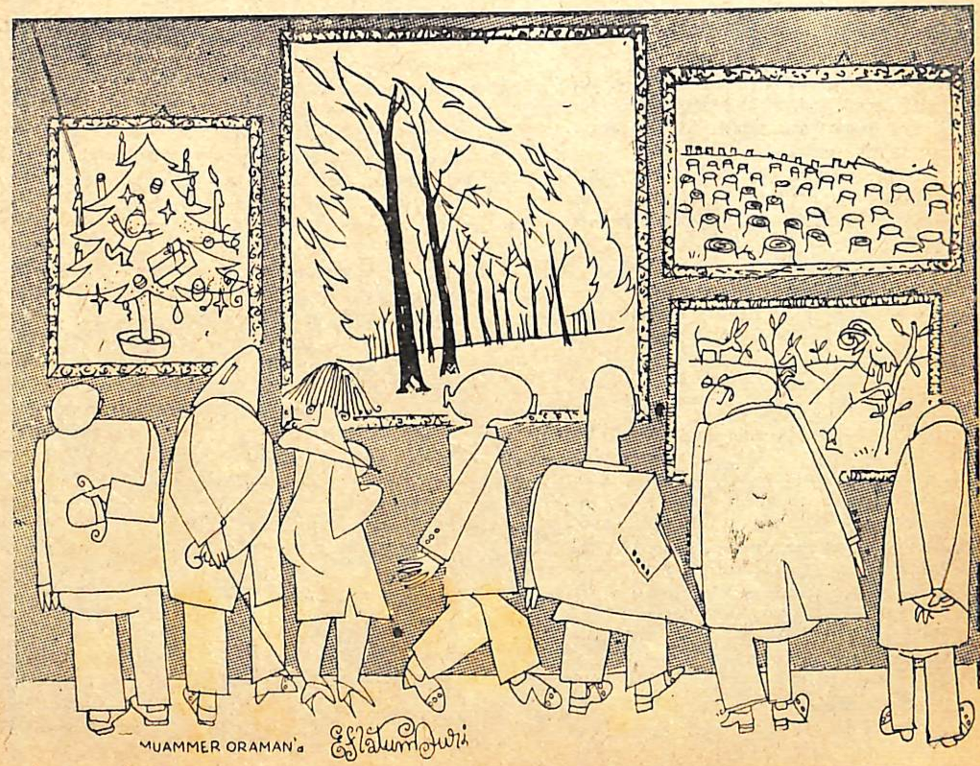

ORMAN HAFTASI MÜNASEBETİYLE SERGİ AÇILDI (Gazeteler)

Maksadım, saatin hakiki olup olmadığını öğrenmekti. Başka en ufak bir kötü niyetim dahi yoktu. Hele onu çalmak aklımın köşesinden dahi geçmemişti. Yâni anlıyacağınız, hareket noktam sadece zararsız bir meraka dayanıyordu. Eski zaman bakireleri kadar masum olan bu merakım yüzünden de gece yarısı kalkıp üst kattaki odalarda araştırmalar yapmağa başlamıştım. Başkalarının ılık aşk rüyaları gördükleri ve pirelerin uçuşmak için münasebetsiz bölgeler seçtikleri şu saatte, ne gözlerimde siyah bir maske, ne belimde bir sürü hurda anahtar, ne de polislerden aşırılmış bir tabanca olmaksızın dolaşmak akıl kârı değildi. Üstelik muhterem hükümetimizin azizliğine de uğramış, dövizsizlikten fenerime pil bulamıyarak âdi bir mumla geziye çıkmıştım.

Allahtan ki ev, yabancılara değil bize aitti.

Günlük borsa haberlerindeki serbest altın fiyatları listeleriyle kayın pederin ballandıra ballandıra anlattığı saray yadigârı saat arasında zevkli orantılar kurarken, kalın bir ses:

— Pantalonum nerede, diye ortalığı çınlattı.

Kalın sesler filmlerde jönprömiyelerin hakkı olmasına rağmen hikâyelerle romanlarda, aldatılmış kocalar, kötü adamlar ve zalim babalar verilirdi. «Pantalonum nerede» diye bağıran ise bütün bunlardan daha kötü sıfatlı bir adama, kayınpederime aitti.

Sevgili karıcığımın çok sevgili babacığı, damadı olan bendeniz hakkında iyi şeyler düşünmeğe fırsat bulamamış eski kafalı biri olduğu için:

— Pantalonum sende mi, diye sordu.

— Pantalonunuz benim ancak diz kapaklarıma gelir. Kısa pantalon giyecek yaşı geçtiğime göre bende değil, cevabını verdim.

Harp görmüş, memuriyet yapmış, bütün bunlar yetmiyormuş gibi bir de emekliye ayrılmış bir adamın çenesinden kurtulmak zordu.

— Kazık bacaklarına kısa gelmesi doğru ama, dedi, ya cebindeki cüzdan...

Adamcağızın topu topu bir kızını çalmış olmama rağmen, bana daima profesyonel bir hırsız muamelesi yapardı. Hem de haksız yere. Vaktiyle, bir aptalın verdiği yanlış bilgiye dayanarak, kayın pederin serveti hakkında mübalâğalı bazı sonuçlara varınca, en kestirme yolu kızına aşk ilân etmekte bulmuştum.

Aşk ilânı ise benim için, topuna tüfeğine, gizli silâhlarına güvenen kabadayı devletlerin harp ilânı kadar kolay bir şeydi. Zengin babalı kızların duygulu kalplerine işleyecek en tesirli palavraları da savurduktan sonra, kızcağızı:

YAZAN : BÜLENT ORAN

— Yavrucuğum, ben seni ebediyete kadar seveceğim, diyecek duruma getirmiştim.

Aşkta, kızlar ebediyet lâfını gevelemeğe sonsuzluktan, ölümden ve öbür kadınların namussuzluklarından bahsetmeğe başladılar mı gerisi kolay olurdu. Bu artık işin edebiyatını bırakıp harekete geçme saatinin çatması demekti. Onun için, milletler arası aşk kurallarına uyarak, ağzımı bırakıp ellerimle konuşmağa başlamış, böylelikle, yetişmelerinde vitaminler kadar ahlâki öğütlere de yer verilen aile kızlarından beklenen dayanıklığı görmüş, sonunda da kaleyi fetetmiştim.

Sevgilim, savaşmamızın belirli bir nok tasından sonra hazinesini korumak için en ufak bir çaba bile gösteremiyerek:

— Artık seninim, diye fısıldamıştı.

Aşk romanlarındaki, yıldızlı bahar gecelerinde söylenebilecek bu klâsik itiraf, ne yazık ki bekâr odamın burunlara çöplükleri hatırlatacak atmosferinde harcanmıştı. Ve gene edebi bazı prensiplere göre, kızcağız, bu sözlerden sonra beni okşaması gerekirken sadece öte berisini kaşımakla yetinmişti. Çünkü benim alkolik gövdemden pek hoşlanmayan tahtakurulariyle pireler, yatağımda, yumuşak etli yeni bir lokantayla karşılaşmaktan sevinç duyarak harekete geçmişlerdi.

«Artık seninim»

Bu söz, budalaca öğütlerle büyütülen kızlar için büyük bir fedakârlık demekti. Fakat ta küçüklüğümden kalma bir alışkanlıkla, misafirliklerde şeker tutulduğu zamanlar saldırırcasına el uzatmam için annemden bir sürü çimdik yemiş tecrübe sahibi bir adam sıfatiyle, nazlanarak:

— Olamaz, cevabını vermiştim. Ben başkar erkekler gibi değilimdir. Vitrindeki bir malı almak için nasıl parasını saymak gerekirse, bir kıza sahip olmak için de nikâh dairesine gitmeyi vicdani bir borç bilirim.

Parasız kızlarla geçen aşklarımda, uğursuzluğunu ancak içine girip çıktıktan sonra anlayabildiğim nikâh dairesi isimli o mendebur yerden bahsetmek hep karşı tarafa düşerdi. Mesut bir yuva, elma yanaklı, melek yüzlü yavrulardan söz açan onlar, iktidar partisinin vadettiği ucuzluğu beklemek gibi olmıyacak bir teklifle tehlikeden kurtulmağa çabalayan da ben olurdum.

Bu sefer ise, fakir yatağımın zayıf tahtakuruları, zengin babalı bir kızın kanını emmek mutluluğuna ulaştıkları bir anda, zavallıcıkları bu zevkten esirgemeyi insanlıktan uzak bulmuş ve sırf hayvanlara olan büyük sevgim yüzünden:

— Evlenelim güzelim, demiştim. Ben, bana ait olmayan hazinelere el uzatamam.

Sevgilim de, bir damla deniz suyu kadar değersiz olmasına rağmen, şairlerin incilerle pırlantalara benzettikleri o kalıplaşmış gözyaşlarından dökerek:

— Sen, rastladığım erkeklerin en temizisin, diye teklifimi kabul etmek inceliğini göstermişti.

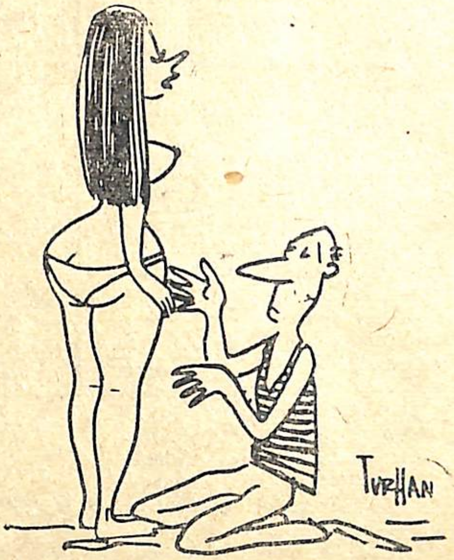

Bir ara, ağzından kazara kaçan bu, «Rastladığı erkekler» sayısını öğrenmek merakına kapılmama rağmen, «Oğlum boş ver, sen onun değil babasının hazinesinin peşindesin» diye düşünerek tahkikattan vazgeçmiştim. Zira ideal bir koca olmak düşüncesindeydim. İdeal bir koca ise kadının namusundan çok ekonomik durumuyla ilgilenirdi. Ben de bütün dikkatimi o noktaya toplamıştım. Fakat ne yazık ki edindiğim bilgilerden ve çalışmalarımdan fayda sağlayamayacak kadar kötü talihliydim. En iyi sahte diplomaları hazırladığım, darphaneye yardım maksadiyle yüz liralıkların en mükemmelerini bastığım, döviz ve kız kaçırma konularında rakipsiz bir kıymet olduğum halde gene de iki yakam bir araya gelmemişti.

Rakamlar üzerinde, karnelerimdeki notları düzelttiğim günlerden geçimimi sahte çekler tanzimiyle sağlamaya başlayıncaya kadar edindiğim bütün tecrübelere rağmen, evlilikte, iki kere ikinin kaç ettiğini bilmiyecek bir adam durumuna düşmüştüm.

Benim gibi aritmetiği kuvvetli hiç bir adamın yanına bile yanaşmıyacağı kötü

bir kayınpeder seçmiştim kendime. Adamcağız, bütün meziyeti, koklanmasından korktuğu kızını hergelelerin soldurucu burunlarından korumak ve bütün serveti ise, hiç bir damadın cep harçlığını dahi karşılayamıyacak ufak bir emekli maaşından ibaretti. Bu azıcık paraya karşılık, savaş hikâyeleri, Bucak başkanının hırsızlıkları, Trabzon yağiyle kuyruk yağının nasıl karıştırılacağına dair gevezelikleri dinlemek de mecburiydi.

İşte ben, bütün bu konferanslar ve hayat pahalılığı lâflarından usanan talihsiz damat, altın bir saati satmanın tatlı hayalleri içinde araştırmalar yaparken enşelenivermiştim.

Kayınpedere, pantalonunu çalmak niyetinde olmadığımı anlatmak güçtü.

— Sevgili damadınızdan böyle bir şeyi nasıl bekleyebilirsiniz, dedim.

Sordu:

— Peki gece yarısı ne arıyordun?

— Altın saatinizi.

Bu cevap bana pahalıya oturmuş, kalbi tutan kayın pederimin cenaze masrafı, bıraktığı mirastan bir buçuk misli fazla tutmuştu.

Şimdi, ikinci evlenişimde, yaş tahtaya basmamak amaciyle, mirası cenaze alayını karşılayacak dolgun servetli bir kız babası arıyorum. Bulur bulmaz, şimdikini boşayıp evleneceğim. Eğer bir bilen varsa.

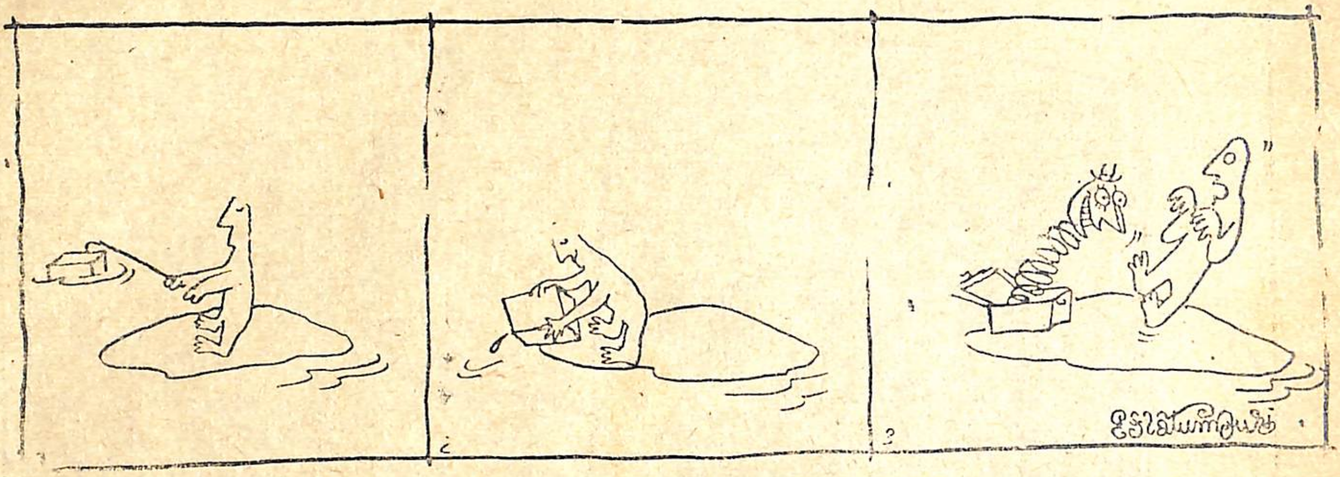

KURTULUYORUZ

YAZAN : STEPNE

Okudunuz tabiî... Okudunuz da içiniz açıldı, siz de benim gibi «Ooooh, kurtulduk artık!» diye rahat bir nefes aldınız. Bize karada ölüm yok artık.

Yakında... Pek yakında... Bu gün mü desem, yarın mı desem, çok sürmez, bir ay, bilemedin iki ay, yallah yallah altı ay, taş çatlasa bir yıl sonra her şey tıkır tıkır yoluna girecek, saat gibi işleyecek. Para, döviz su gibi akacak. Yağmur gibi yağacak memlekete. Milletlerarası itibarımız birdenbire artacak, akın akın alıcılar gelecek, Galata rıhtımında kuyruk olacaklar, biz malımızı canımızın çektiğine satacağız.

Okumadınız mı yoksa, haber küçük başlıklıydı, gözünüze ilişmedi herhalde. Şu gazeteciler de neyin önemli, neyin madara olduğunu bilmezler ki. Manşet verilecek haberdi bu. Gazetecilik ölmüş memlekette. Müjdeyi vereyim size... Balık yetiştiriyoruz, balık! Göllerimizden birine balık yumurtası dökeceğiz... Dökeceğiz değil, ekeceğiz. Her zaman göle yoğurt tutulmaz ya... İşte böyle bir uzman çıkar, balık yumurtası da eker, seneye varmadan sazan balıkları, kaya balıkları, alabalıklar gölü doldurup taşırır. Sonra ye Mehmet ye! Sat, satabildiğin kadar!

Aklınız yatmadı galiba? Siz de o şom ağızlılardan olmayasınız sakın. Bunda anlamayacak ne var? Yumurtaları avuç avuç tohum saçar gibi atacak değilsiniz ki... Van Gölü mü caksınız uçağa... Siz Van gölünde, Tuz gölünde balık yetişmez mi diyorsunuz? Niçin yetişmesin! Denizde tuz yok mu? Hem Van gölündeki, tuz bile değil, sodadır. Soda ne demek, sodyum değil mi? Denizde klor sodyum yok mu? Balıklar bal gibi yaşıyor ya. Sizinki, şeamet haberciliği... Sanki, Van gölü memleket sathına dahil değil de Patagonya'da!

Evet... Atladık uçağa. Gide gele saçtık balık tohumları... Havalar ısınınca bu yumurtalar «Çat!» diye çatlayacak. İşte, siz de dahil bütün o şom ağızlılar yumurtalarla beraber çatlayacaksınız!

Ama yine şeamet haberciliğini yapmaktan da kendinizi alamayacaksınız. Ağzınız çan değil ki ot tıkayalım. Meclise bir tasarı vermeğe bile tenezzül edecek değiliz.

Biz bu işte de memleketin istikbalini düşünüyoruz. Eğer hâli düşünseydik, balık yumurtasına değil, yoğurt mayasına başvururduk. Yoğurt, devamlı, dayanıklı bir gıda maddesi değildir. ekşir, bozulur. Hele ihraç etmeğe hiç gelmez. Biz günlük «kayıntı» peşinde değiliz, geleceğimizi düşünüyoruz. Balık tohumu atılmış bir göl beş sene, on sene, bin sene, hattâ bizim kadar, yâni iki bin sene kalır. Memlekete büyük faydalar sağlar. Yaptığımız bir yatırım en azdan bizim kadar ömürlü olmalı.

«Peki, bu kadar balık ne olacak? Bir Hüseyin Balık bile çok geliyor!» diyenler çıkacak herhalde. Bu gafiller, balığın ekonomik alandaki değerini bilmeyenlerdir. İşte deniz balıklarından ettiğimiz istifadeler meydanda. Karadenizde bir tek canlı balık bırakmadık. Kuruttuk koskoca denizi. Kalanlar da kışın döktüğümüz torik, palamut leşleridir. Denizler kuruduktan sonra sıranın göle gelmesi kadar tabii ne olabilir? Bu hızla kurutmadık tek bir göl bile bırakacak değiliz. Eğer barajlara önem veriyorsak, bizim de bir bildiğimiz vardır!...

Denizler, göller kuruduktan sonra tâze balığı nerde bulacağız? Hadi taze balıktan vaz geçtik. Konservecilik sanayiini öldürecek değiliz ya!

Göllerimize balık tohumu ekerken, göl kenarlarına da sıra sıra kavaklar dikmekten bizi kimse menedemeyecektir. Göllerimizde yetişen balıklar bu kavaklara çıkmağa başladı mı, memleket iktisaden kurtuldu demektir. O mesut günü bekleyelim!

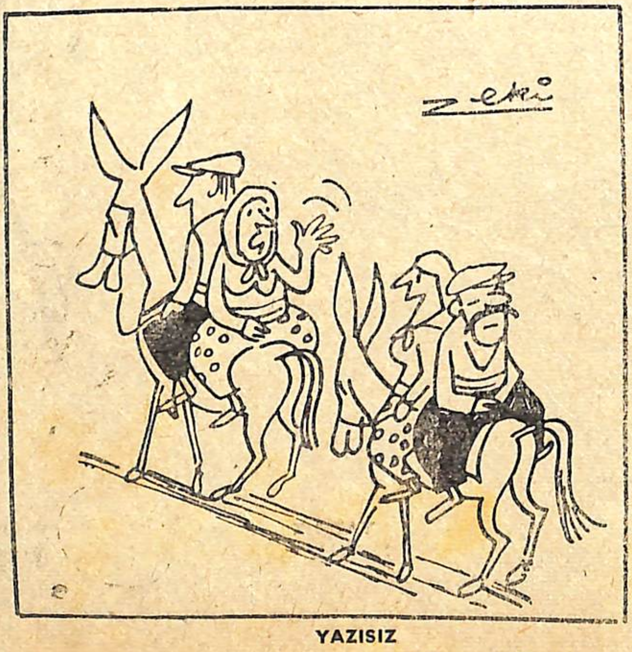

YAZISIZ

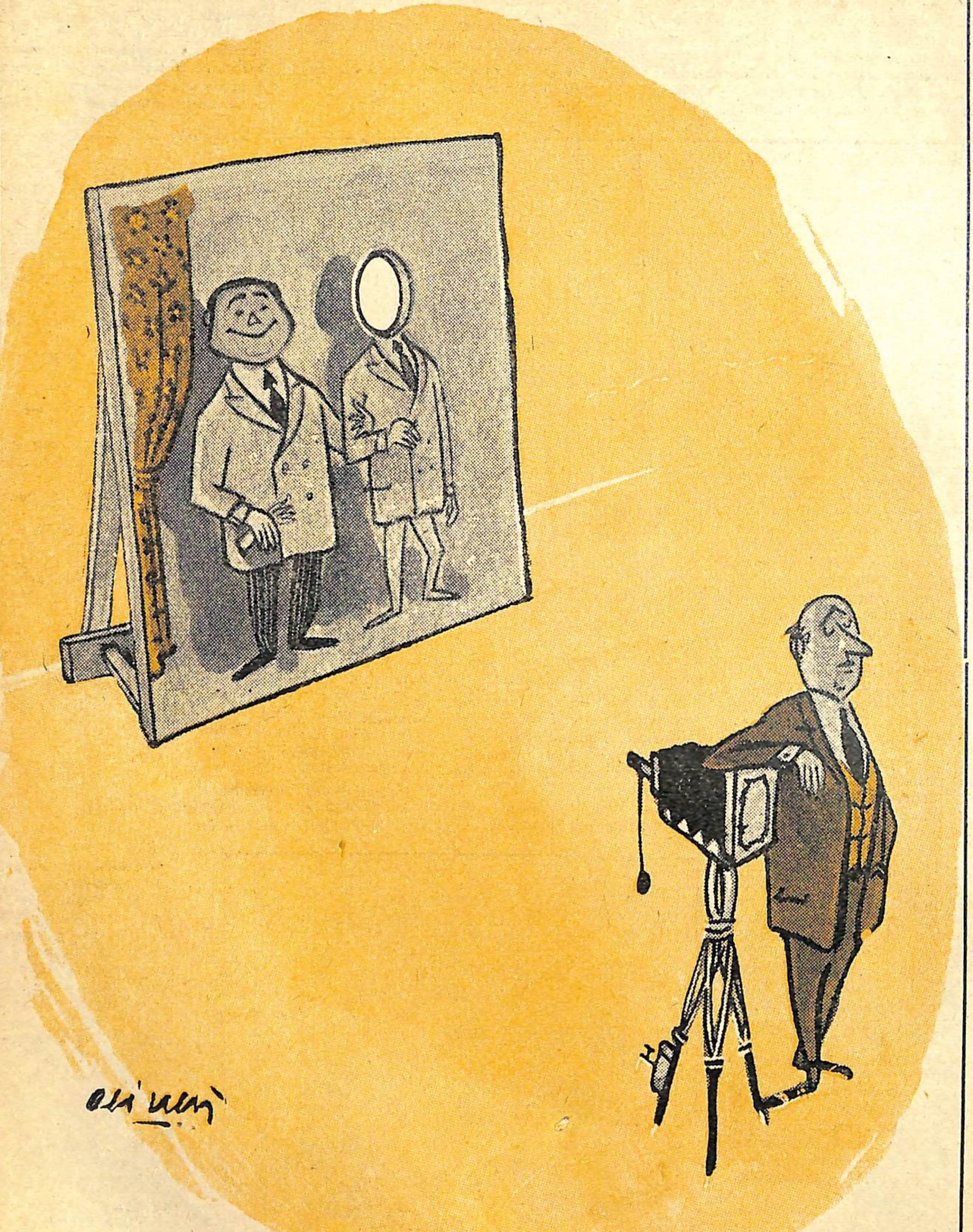

YAZISIZ

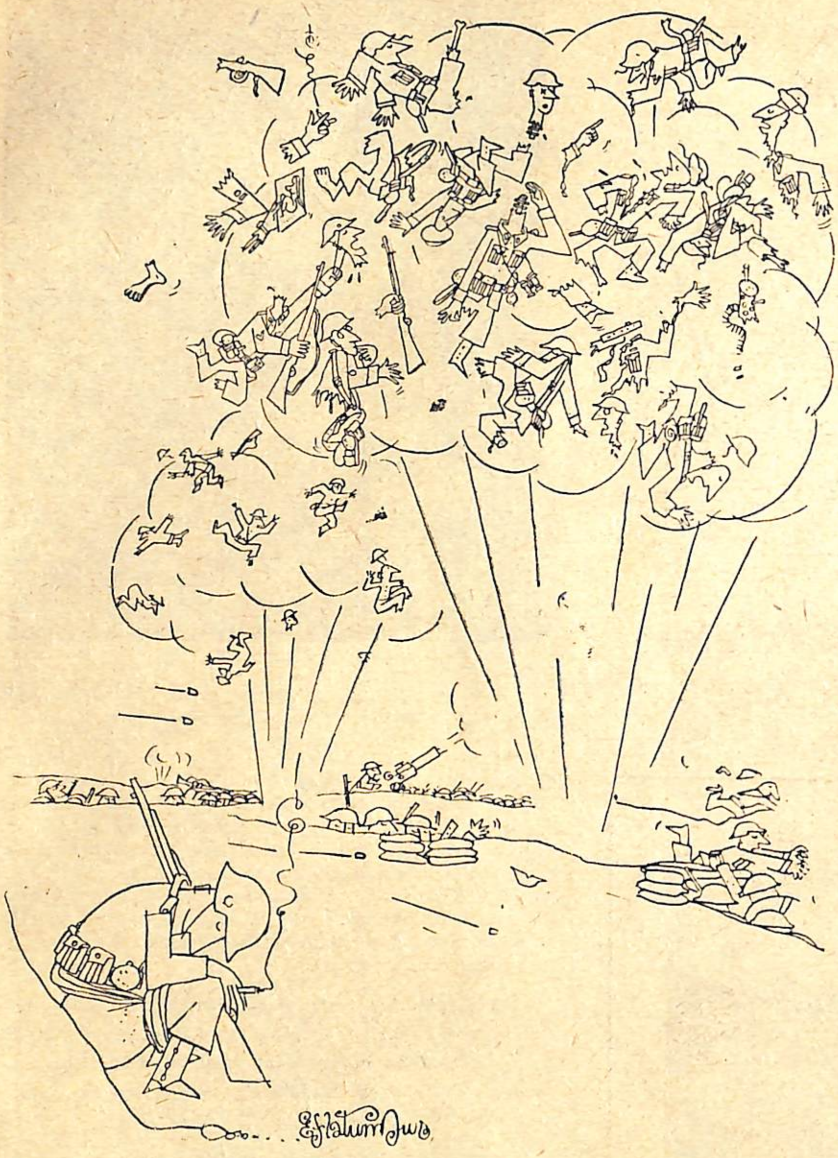

EGOİST

TELGRAF

Maarif Vekilliği; Ankara

İşler kesat, kahveyi kapatıyoruz. Üniversiteyi açacaksanız açın.

Van Kahveciler Cemiyeti

VAHİY!

Eski halifelik devrinde adamın biri peygamberliğini ilân etmiş.

Halife meraklanmış:

— Yakalakın şunu, demiş, ne biçim halifeymiş görelim.

Yakalamışlar adamı, bakmışlar pejmürde, sefil kılıklı biri.

— Sen demişler peygambermişsin.

— Evet.

— Peki, Cebrail geliyor mu?

40 günde bir geliyor; Haktaalâ Hazretlerinin emirlerini getiriyor.

Söylediklerini anlatmışlar halifeye...

Halife adamı kabul etmiş, kendisine bir daire tahsis etmiş; nedimeler, yemekler.. Hepsi fevkalâde.. Yalnız bir de şart koşmuş:

— 40 gün bekliyeceğim. Cebrail gelmezse keseceğim kafamı...

40 gün geçmiş. Adamın gitmişler, yanına; sormuşlar:

— Geldi mi Cebrail,

— Geldi.

— Ne dedi.

— Son defa geliyorum, artık gelmiyeceğim. Haktaalâ hazretlerinin emri var, bulunduğun yerden sakın kımıldama dedi. O Cebrail'in bizim iktidardakilere de aynı sözleri söylediği anlaşılıyor.

**

ŞAP ŞUP!.

Gazetelerde bir resim:

Milâno baş piskoposu, papaz elbiseleriyle eğilmiş bir adamın ayağını öpüyor. Altında da izahat:

Baş piskopos, ananevi ayak öpme merasiminde on iki ihtiyarın, ayaklarını yıkamış ve öpmüştür.

Bizde de aynı merasim mevcuttur. Ancak ayak öpenler baş piskopos değil, müdür falan olurlar..

BİR ACIKLI HİKÂYE

Büyük Günlük Gazetelerle Rekabet Halindeyiz

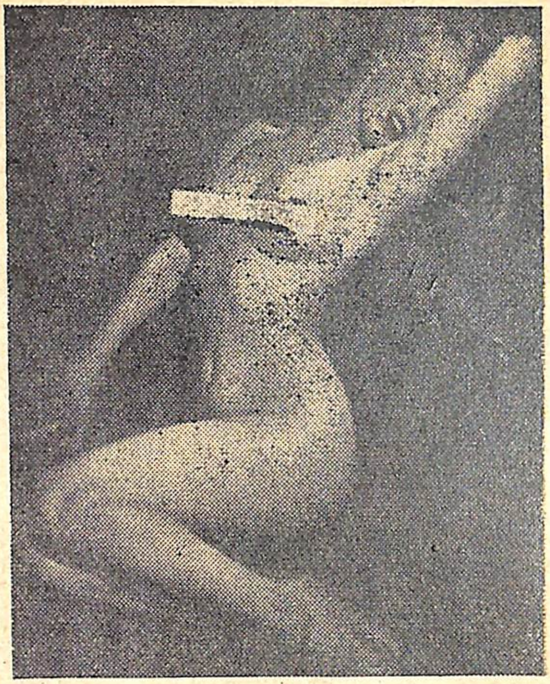

Bay Sekreter Fırsatı Kaçırmıyor

Bay Sekreterin bugünlerde işi iş. Hünerini göstermek için bulunmaz fırsatlarla karşı karşıya.

Şu bizim ünlü bâkire Nana var ya... Kaçırıldığını duymayan kald· mı? Kaçırıldığı belki yanlış ama, kaçırılma haberinin bütün Paris'i altüst etmesi de yalan değil ya! İster kaçırsınlar, ister reklâm için balon uçursunlar, aynı kapıya çıkar. Bay Sekreter, arşivde N harfini buldu mu tamamdır. Nana'nın en çıplak resminin, en münasip iki noktasına fırça ucu ile iki sansür yıldızı dokundurdu mu, en ciddî gazetenin, en ciddî sütunlarına hiç düşünmeden koyabilir. Hem de üç sütun üzerinden..

Ertesi gün bir resim daha: «Bugün de bulunamadı.» İsterse bulunsun. İş büsbütün kolaylaşır. Bu sefer daha canlı, daha hareketli bir resmini kor, altına sadece bir kelime «Bulundu!» Maksat o gün de birinci sayfa kadınsız çıkmasın.

Bugünlerde Marilyn Monroe'nun bile şu mahkemelik resmini koyacak fırsat var. Bayram değil, seyran değil demeyin. Eniştesi öptü ise ortada sebep yok değil: Sarışın bombamız kabakulak olmuş!

Bay Sekreter için gökte ararken yerde bulunmuş bir fırsat daha. Hani şu barlarda çalışan bir Gönül vardı ya? Öbür adı Yüksel. Geçen gün babası bıçaklamış. Siz olsanız bir aile faciası der, geçersiniz. Bir de Bay Sekretere sorun. Bir zamparadan edindiği çırılçıplak bir yatak resmini üç noktayla sansürleyerek gazetesine neye koymasın! Bizim Bay Sekreter koymazsa karşı gazeteden koyacaklar değil mi? Durup dururken niçin atlasın?

Güzel vücutlu kızlar! Bugünlerde kendinize sâhip olun, kaçırılmayın, kabakulak olmayın, bıçaklanmayın da. Belki plâjda falan kaçamak çekilmiş bir boy resminiz vardır. Sonra Bay Sekreteri, tavuk müjdesi almış tilki gibi, güldürürsünüz. Yok, eğer, maksadınız Nana gibi reklâmsa o başka!... Önceden bir fotoğrafınızı gönderin de Bay Sekreter saklasın arşivinde...

Not: Arkadaşımızın yazısındaki gibi Bay Sekreter gene fırsatı kaçırmadı.

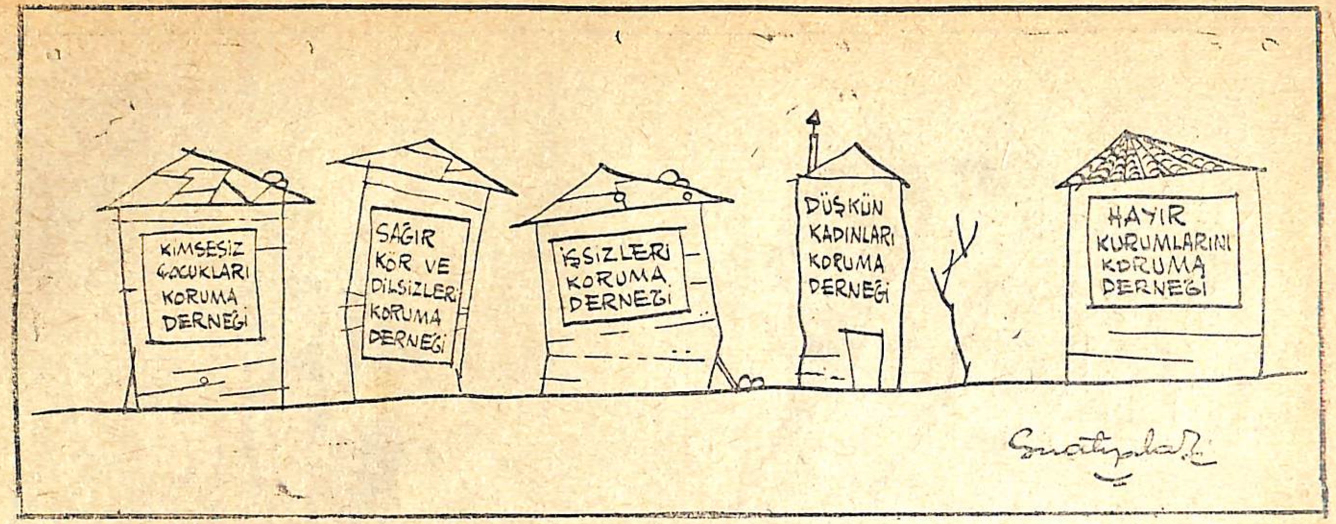

İnsanların dörtte biri muhalif, dörtte üçü muvafıktır.
Cevat

Hayatta bir şeyi elde etmeniz için elinizi uzatmanız kâfidir. **Fahri Uzunel**

Okur yazar ile mütefekkir aynı şey değildir. **Kültür**

Aşk mı? Para mı?
Hem para, hem aşk

Bu dünyada ne yaşar?
İnek Yaşar

Düz duvara çıkılmaz.
Tabiî.

Babam iyi. Cumaya geliyoruz. **Telgraf**

Vatmanla konuşulmaz.
Biletçi

Tarih tekerrürden ibarettir.
Sil baştan

Sağdan gidin, sağdan gelin.
İstikamet Üsteğmeni

— GAZETE OKUMAYA NE LÜZUM VAR BİRADER?

— ELLER YUKARI

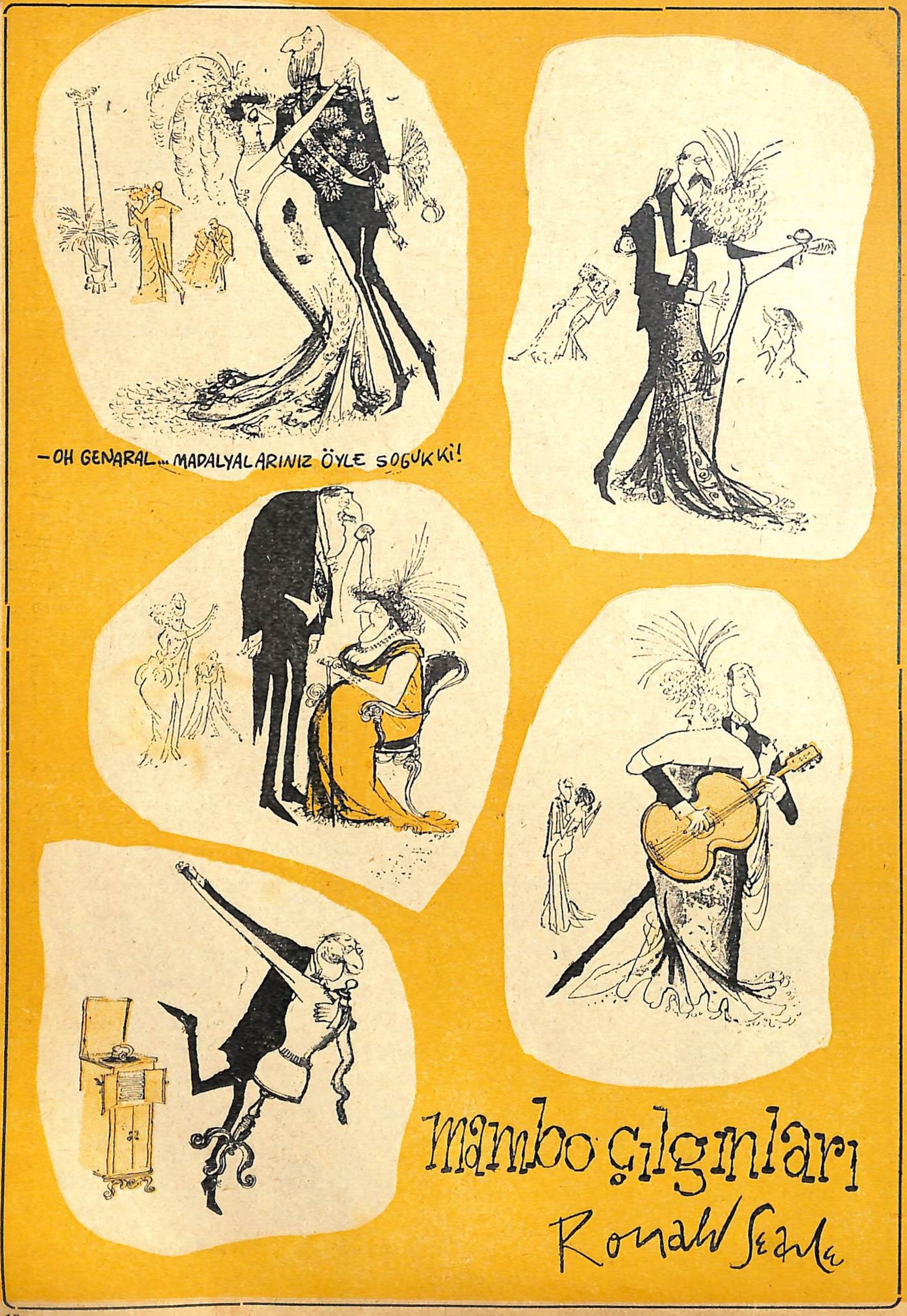
—OH GENARAL... MADALYALARINIZ ÖYLE SOGUK Kİ!
mambo çılgınları
Ronald Searle

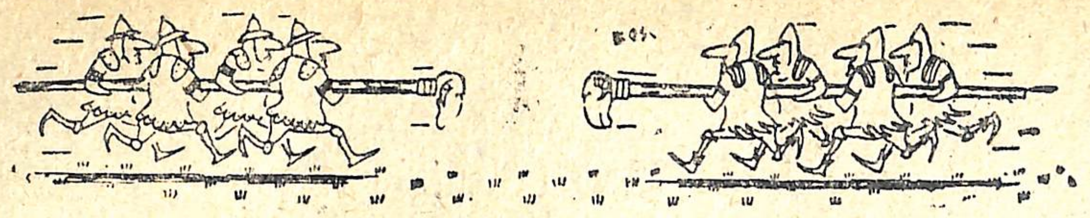

HİDDET..

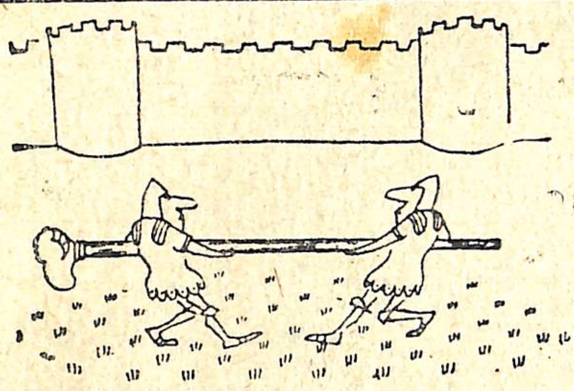

ARZU..

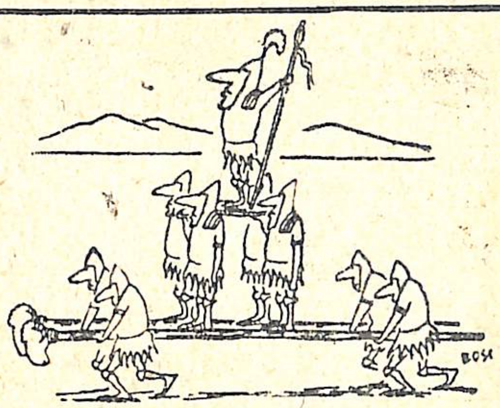

GURUR..

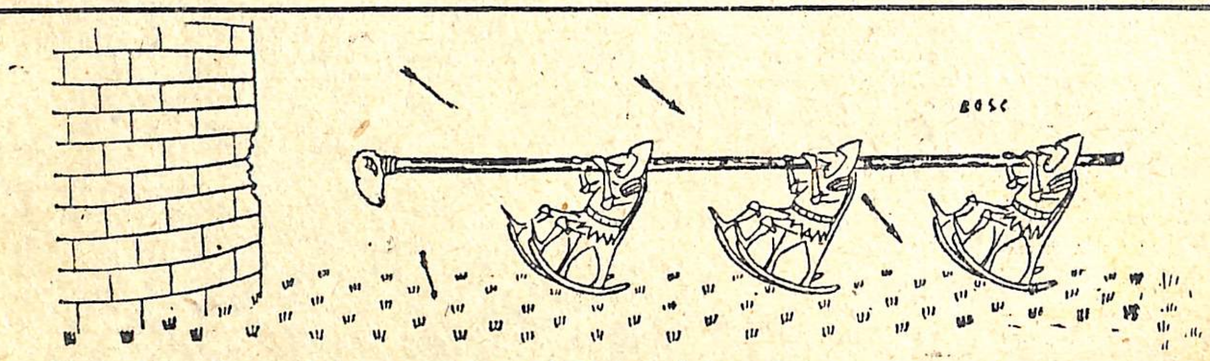

TEMBELLİK..

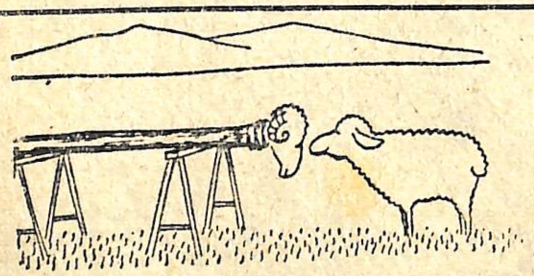

ŞEHVET..

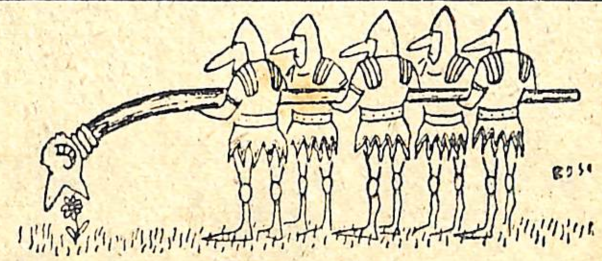

OBURLUK..

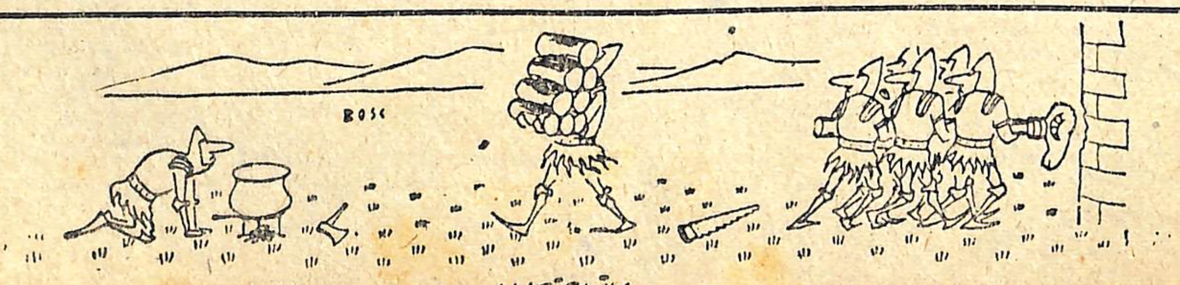

HASİSLİK...

Zomzomzâde hanının odabaşısı Kürt Tâhir, eski kaşar peyniri kabuğu gibi sertleşmiş ve küf tutmuş, kalın yün çoraplı ayağının birini altına almış, diğer bacağını da tümsekleyip dikmiş, onun üzerine bir dirseğiyle yaslanmış, bol nefes ve târif edilemeyecek bir sürü durgun şeyler, kokan odasının ot minderine kurulmuş, doğu ve batıyı işaret eden yağlı kara bıyıklarını çekiştirip burarak plânlar kuruyordu ki odanın kapısı açıldı ve içeriye hanın nakliyat işleri b.. yedibaşısı Urumeli maacırlarından, Rüstem Heptençeker girdi. Ortasındaki koskoca avlusuyla, bir ortaçağ kalesi manzarası arzeden, Zomzomzâde hanının duran ve yürüyen işlerinin kâffesi, işte bu kurmay heyetinin uhdesine tevdi edilmiştl. Biiznillâhı taalâ, kafa kafaya verdiler mi, halledemeyecekleri mesele, altından kalkamayacakları dâva tasavvur edilemezdi. Birinin Avrupalı kafası ile diğerinin şarklı, dağlı mizacı nasıl da uyuşup hiçbir nizâya meydan vermeden gemilerini yürütüyordu? Nasıl da, bu biri sert, diğeri elâstikî iki kafa, bu kadar kolaylıkla halli hamur olabiliyordu?

Maamafih hakkını yemeyelim, Tâhir kültürlü Kürttü. Zihni evvel Kürttü. Kürtün kültürlüsü mü olurmuş? demeyin. Hem de âlâsı olur. Allah selâmet versin, bizim sınıfta pek sevdiğimiz bir Kürt Süleymanımız vardı, şimdi Ankarada avukattır. Avukattır ya! Hem de buz gibi kültürlü çocuktur. Dili de çalmaz. Dur bakayım: Yahu o galiba Kürt de değildi de, biz öyle yakıştırmıştık. Neyse canım, biz Tâhirimize dönelim. Tâhir, gayet açık fikirliydi ve hâlis muhlis Kürttü' Dersimliydi ve dili de, ruhunun aksine (?!) hiç mi hiç yontulmamıştı. Ulâ... Soyha... filân diye h'leri çatlata çatlata bir tatlı Kürt şivesiyle konuşur, küfürü bile, ağır tempo ile, gülerek ederdi. Şöyle: Heyvan ogli heyvan... Veya (O ile A arası) Oyi ogli ayisi, filân diyerek..

Rüstem odaya girince, Tâhir sevindi ve mütebessim küfürlerinden birini okkalıyarak:

— Ulâ gel bakalım soyha, dedi, taze çay demlemişim, çek bir tane de cigerin kızışsın.

— Te çile mi doldureysin be âaretlik burada bi başcaazina. Tuna nehrinde biygirciklerin mi buğuldu be susak?

— Yoh be düşünirem.

— Ne düşüniyersin ba?

— Ulâ Belediyenin Konser operatorunun müsameresine gidek deyi düşünirem.

Fasıllar arasında

YAZAN: SELÇUK KASKAN

— Tebe yoryamasın üzerine hepten kötü marazalar be kalçan ağızlı. Ne lâzım sana kanser cerrahi. Maşeallah manda gibi adamsın be Tâhir ağa.

— Ulâ heyvanat, hiç şenlik görmedin mi? Kanser başha, konser başka. Kanser illet, konser şarkı demek olur. Konser operator diye de şarhı medresesine derler. Sen ne zaman adam olacahsın soyha?

— Te nerden bileyim be Tâhir agacık ba? Araba koşup, biygir timar etmekten lisan üğrenmeye miydan mı kaleyri be agam?

— Modem kim öyle, korisma da dinle: Efendim, biz seninle yarınki bazar günü konser operatorun Tahsimde Şanli sinemasında vereceği müsamereye gideceğiz.

— Tebe alâfirege mi çalıp sülerler ba?

— Yoh kardeşim yoh! Sende hiç iz'an yohmuş be! Ulâ heç koskoca Kürt Tâhir olâfıraga musikiye geder mi? Acık çeneni tut da dinle. Konser operatorun müsameresi öyle irahılı saz salonına benzemez. Şehrin elek üzeri ne kadar sosyetesi zâdegânı varsa oraya geder. Binaen aliye oraya eyle heyvan gibi gidilmez. Malûmatlı getmeli. Teşkilâtlı getmeli. Sen şu bizim gayfeci Ecem Hesene bi uzan da onda şarhı kitabı var, onu al gel, fosilleri bi gözden geçirelim.

— Te sap diyerken samancık diyersin be Tâhir aga ba! Mâni kitabında fasılyenin işi ne ba?

— Deegil anam bobam değil, fosilye degil. Fosil fosil. Senin anlayacagın şarhıların loncası. Yâni bir kaç şarhı birleşir, bir fosil olur, anladın mı kaz kafali. Haydi zevzekliği bırah da get kitabı getir.

Rüstem, ne söylese pot kırdığını artık anlamış ve Kürt Tâhirin sanat bilgisi üstünlüğünü kabul etmiş olacak ki, ses çıkarmadan çıktı gitti ve biraz sonra elinde, yaprakları sararmış, yağ lekeleri içinde, ufak bir kitapla döndü ve kitabı Tâhire uzattı. O dışardayken çayları tâzeleyen Tâhir, memnun bir tavırla kitabı aldı ve sıra ile yaprakları çevirmeye başladı:

— Oooo! Hele bah, ne fosiller var ne fosiller. Gözüm seçmiyr, hele bi ohu baham şuni, ne diyir?

— Kürdiyeli-Hicazkâr ba!

— Ulâ eşşek ogli eşşegi.. Bula bula sefteh bismilleh Kürt foslini mi buldun?

— Te kızma be Taahir aga ba. Bu üyle senin bildiğin âdi Kürtlerden değil. Hepden Hicaza gitmiş hacı olmuş Kürt bu ba!

— Onu geç! Başha?

— Taahir puselik.

— Voy kârhanacı voy! Ulâ puselik diye senin babana derler!

— Fosilye be agam! Ne efkârlaneyrsin ba?

— Fosil mosil agzını topla. İstemem. Başha?

— Gülizaa.

— Puselik mi?

— Yok ba! Düz.

— Ulâ hayvan. Gülizarın düzi kaç para eder? Asıl o puselik olacak. Etli canli olacak ki müşteri tutsin.

— Nerden bileyim be Taahir agam? Bu da büylesi zaar.

— Başha?

— Müstear.

— Onu geç.

— Niçin be agam?

— Ulâ nedeni vor mi? Bahsana teptil gezermiş. Şimdi kendi agzinla müstear isim kullanıyor diyen sen degil misin hayvanat? Onu geç, sonra onun aslını buluruz. Başha?

— Bâyâtî.

— Onu da geç! Tâzesine bahalım.

— Bayâtî arabân.

— Ulâ arabın tâzesi bile çekilmez. Nerde kaldı ki bayatı! Başha?

— Sultanî yegâh.

— Şşşşşşt! Hayvan herif yavaş ol. Bu demirkırası devrinde bir daha agzından beyle lâhırdı duymıyayım.

— Uşşak.

— Uşşah bobandır. Heyvan ogli heyvani... Ulâ bi adam gibi fosil bulamadın mi be?

— Te sırayla kuyeyrim ba!

— Ohu bahalım, ohu hele!

— Gerdâniye.

— Gördün mü namussuz hergele. Sıhıya gelincek nasıl da buldun. Gerdan yemeye bayılırım. Allah biir hani o «Gerdenden ahan teri koy kadehe ver beri» türküsü bu gerdaniye foslindendir. Başha?

— Acem-kürdî.

— Ulâ bırah şu milliyetçiliği, bırah şu Kürdü Ecemi! Ulâ kanına mi susadın soyha? Elimallah Gayfeci Ecem Hesenle birlik olup purasa kibi dograriz seni haa!

— Tebe susağın biriymişsin sen de ba! Hem okuttureyrsin fasilyeleri, hem de hepden kay nana gibi süyleneyrsin. Bak bir daha çatarsan okursun kendicâazın haa!

— Ohu ulâ ohu! Anlâdıh.

— Muhayyer.

— Gördün mü bah? Gene sıhıştın, buldun gönlüme göresini.

— Te dinlemeden nesini biyendin be Taahir aga ba?

— Ulâ kör misin be? Herif muhayyer diyi. Begenmezsen geri ver. Başha?

— Muhayyer Sümbüle.

— Olmaz, yalnış!

— Te üyle yazeyri.

— Yanlış yazmış. Benim bildiğim Galatadaki tek meme Sümbül muhayyer değildir. Bir kere çıhtın mı, begensen de, begenmesen de, adamın dişini söker, alır parasını. Başha?

— Şehnaz.

— Hah! Bah o yumuşah karıdır. Gönlü gani karıdır. O muhayyer olabilir.

Ve böylece, iki ahbab bütün fasılları gözden geçirdiler. Sonra Tâhir meşin cüzdanından, fersûde bir onluk çıkardı ve Taksimdeki Şanlı sinemayı târif ederek, bilet alması için Rüstem'e verdi:

— Bu sefer benden, dedi, begenirsen sefere de sen verirsin.

Ve Rüstemin cevabını beklemeden, gazocağının üzerindeki çaydanlığı indirip, yerine içinde akşamdan tarhana ıslattığı tencereyi oturttu, karıştırmaya başladı. Hava da yavaş yavaş kararıyor, kirli camdan, hayâl meyal görünen karşıki saçağın kenarında kargalar toplanıyorlar, gak gaklıyorlardı.

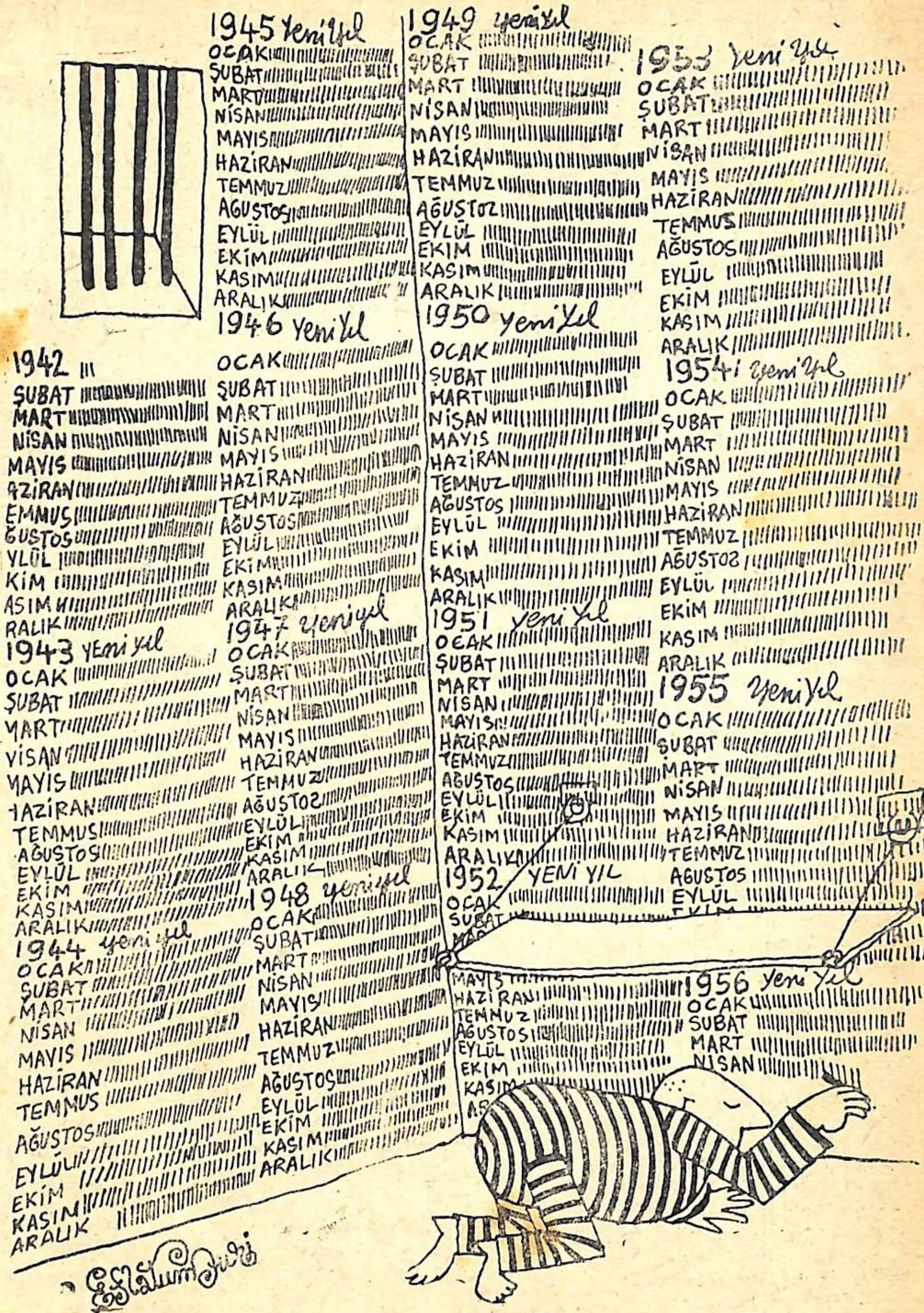

YAZISIZ

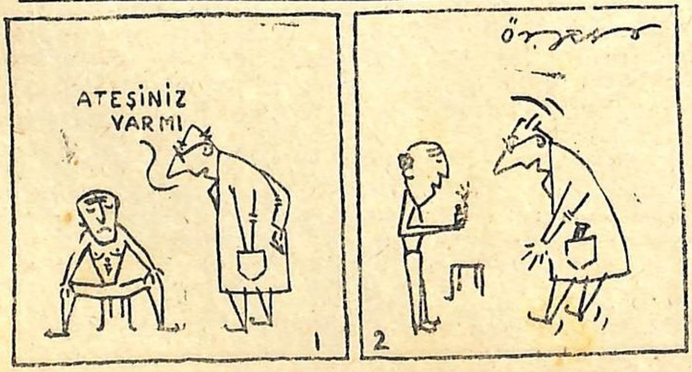

YAZILI

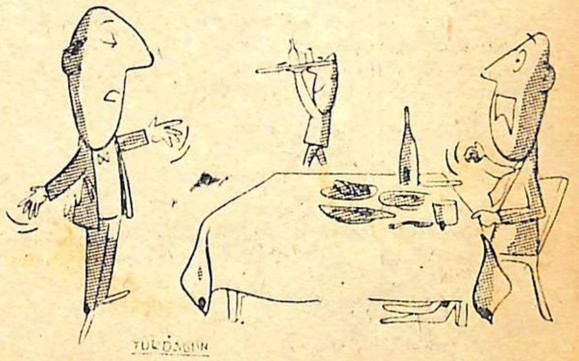

MÜŞTERİ — YAHU SİZDE UTANMAK YOK MU?
GARSON — MAALESEF EFENDİM, BİZDE ÇORBA, PİLÂV, YOĞURT VAR.

YEDEK PARÇA

Gözlükçüler Cemiyeti, piyasada gözlük camının bulunmadığından şikâyetçi Değirmencinin de su derdi.

Bir afiş yapmışlar: «Bu körler diyarı değil!» diyorlar. Ne diyarı imiş ya?

«Gözlük bulamayanlar diyarı» Ah, derdimiz yalnız gözlük camı olsaydı. Kör ebe oynar gibi, gözlerimiz bağlı gezmeğe de razı olurduk. Neye elimizi uzatırsak yok oluveriyor. Yahu insan, dosta düşmana karşı bir tevkif edilecek olsa kelepçe bile yok piyasada.

Neyzen, sağlığında kara talihinden şikâyet için şöyle demişti:

Körler çarşısında ayna sattırdın!...

Neyzen, ayna sattırdığı için bahtına küfrededursun, bizim gözlükçüler bulup da satamamaktan şikâyetçi. Neyzen mi daha talihsiz sayılır, gözlükçüler mi?

Yoksa bulup da alamadığımız için biz, burnunun ucunu göremeyenler mi? **Ankara: Naci DENİZ**

MAKARİOS — ADA SAHİLLERİNDE BEKLİYORUM.

ÇEKLİ ÇAKLI

Fabrikalar, barajlar, limanlar yapılacakmış. Köprüler kurulacak, yolar açılacakmış. Ferahladım doğrusu. Sevindim de. Öyle ya, en kestirme çare. Bakın çimento fabrikaları yapılacak, çimentolar çıkacak, sonra torba için kâğıt bulunacak, efendime söyliyeyim, çimento taşıyan kamyona lâstik bulunacak, çimentolar satılacak, para ve refah akacak yurda... Yaşadık desenize...

Fakat bilmiyorlar ki bize lâzım olan (Yapacağız, edeceğiz) değil, (Yaptık, ettik) tir şimdi.

Bizim Nasrettin Hoca gemiye binmiş. Hava güzel, hoş, rüzgâr güzel ama deniz bu nihayet... Her klâsik yolculukta olduğu gibi fırtına patlamış. Ama ne fırtına... Hocacık küpeşteye yapışmış, ortalığın durgunlaşmasını bekliyormuş. Tam o sırada kaptan bağırmış:

— Yelkenler mayna!

Tayfaların direklere tırmandıklarını gören Hoca:

— Amma iş yahu! demiş, gemi dibinden sallanıyor, onlar yukarları düzeltiyorlar.

G. GÜNGÖR

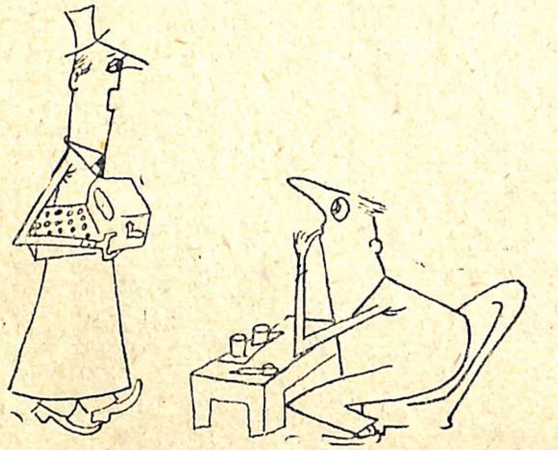

HESABI KUVVETLİ BİR MUHASEBECİ ARIYORMUŞSUNUZ?

MİGROS'TA

Kadın:

— 1 kilo un, 2 paket makarna, 2 kilo yağ, 1 kilo peynir, 1 kilo zeytin, 2 kilo sabun alacağım. 50 gram kahve verir misin?

DURAKTA

— Yahu, koş da, binelim!

— Koşsan da binemezsin.

— Neden?

— Durmaz da ondan!

Burhan Engin

D.P. BUCAK BAŞKANININ EVİNDE

Anne:

— Oğlum, baban geliyor, DOLMUŞ'u sakla!

HAFTALIK DERS PROGRAMI

Pazartesi: Atlas
Salı: Marmara
Çarşamba: Saray
Perşembe: Yeni
Cuma: Melek
Cumartesi: Ada
Pazar: Tâtil.

DİKKAT

Yedek parça sayfasına yazı ve karikatür gönderen okuyucularımıza:

1 — Karikatürlerin çini mürekkebi ile çizgisiz, beyaz bir kâğıda çizilmesi.

2 — Yazıların mümkün olduğu kadar kısa tutulması ve okunaklı olarak kâğıdın bir yüzüne yazılması.

3 — Zarfın üzerine «Dolmuş Yedek Parça Sayfası» ibaresinin yazılması rica olunur.

Gönderilen yazılar ve karikatürler yayınlansın yayınlanmasın geri istenemez.

Gönderilenler, sayfayı tertipleyen kurulun zevkine göre bir sıraya konulur.

SORUYORUZ:

Lâfla peynir gemisi yürümediğine göre, kaşarı neden yuvarlak yapmışlar?

Hikmet Uğur

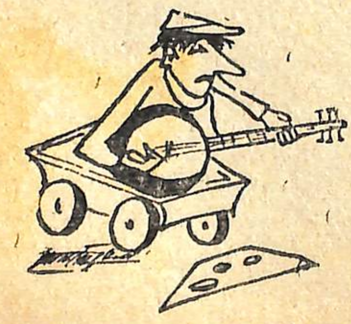

YURTTAN SESLER

KISA HABERLER

Texas (U. N. 14.)

Bu gece Rio barda çıkan bir döğüşte zenci Joe Kitana'nın cesedi yediği yumruk tesiriyle duvara yapışmış ve jiletle duvardan kazınarak defnedilmiştir. (Kowboy Şerif'ten)

ADANA (Özel muhabirimizden)

Bugün Abdürrezzak adında bir çiftçi traktörüyle virajı dönerken traktörün arkasındaki plâkayı okuduğunu iddia etmişse de yapılan araştırmada traktörün arkasında plâka olmadığı anlaşıldığından kendisine 13 lira 48 kuruş 26 santim ceza kesilmiştir. (Trafik Mecmuasından).

Hikmet Uğur

TURHAN SELÇUK
BÜLENT ORAN

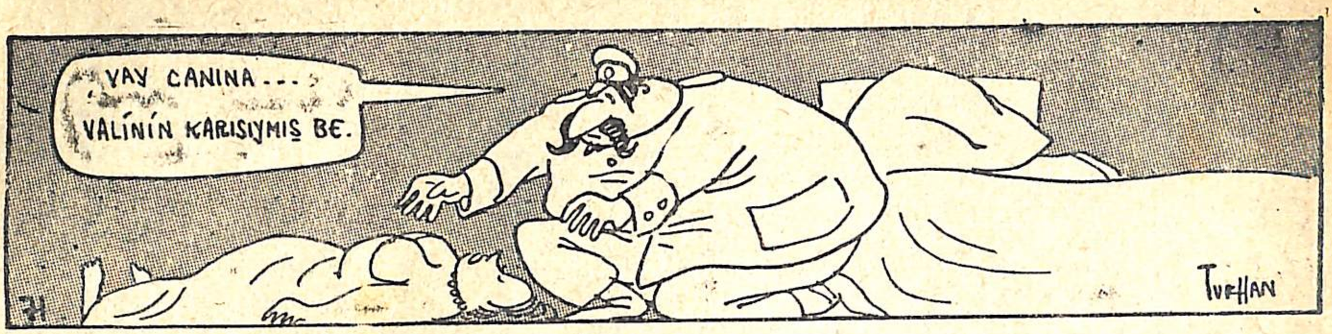

71 — Valinin karısı da, kızının acemi halleriyle işin yürümeyeceğini hesaplayarak, meseleyi bizzat halletmeyi düşünmüş, en iyi kokularını sürünerek Klestakov'un odasına yollanmıştı. Kızı kadar tâze değildi ama tecrübe sahibiydi. Müfettişin kapısını aralık buldu. Başını ümitle içeriye uzattı. Fakat yediği darbeyle yere yığıldı.

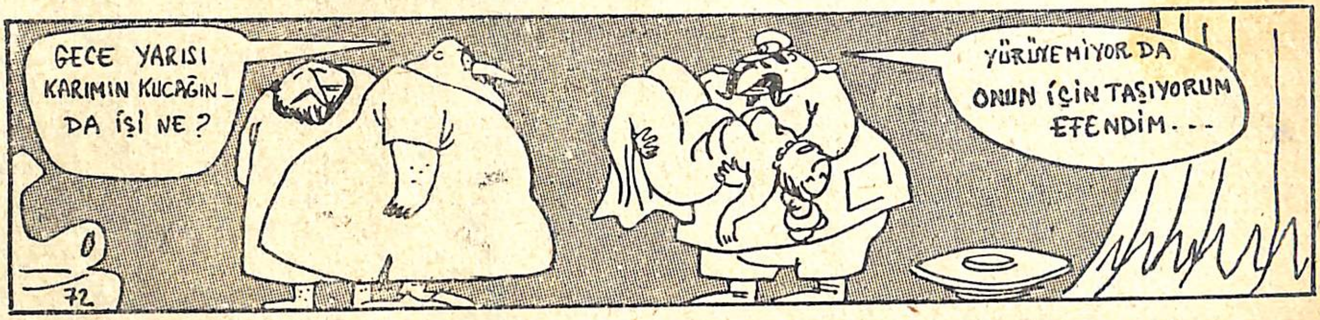

72 — Valinin karısının başına merhametsizce vuran komiserdi. Pusu kurmakta geç kalması yüzünden müfettişin şehre girmesinde kendini kabahatli bulan komiser, hatâsını tâmir için onu öldürmeğe karar vermişti. Yanlışlıkla bayılttığı kadını kucağına alıp odasına götürürken, şehirdeki yolsuzlukları karanlıkta arama metodları hakında ukalâlıklar eden Osip'le Valiye rastladı.

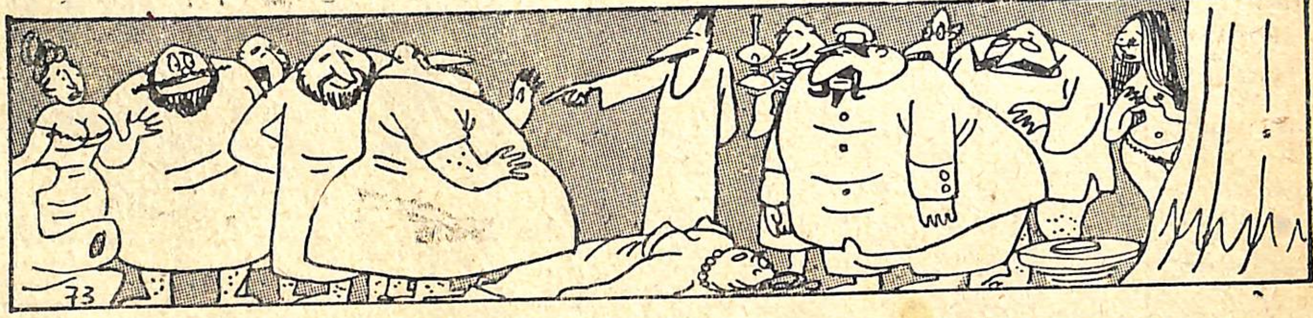

73 — Yatma saatinden beri devam eden gürültülerle Valinin evi, perili bir eve benzemiş, herkes yataklarından fırlamıştı. Bu arada Maria'nın teftişini tamamlayan Klestakov da, «Ne oluyor?» diye ortaya çıkmıştı.

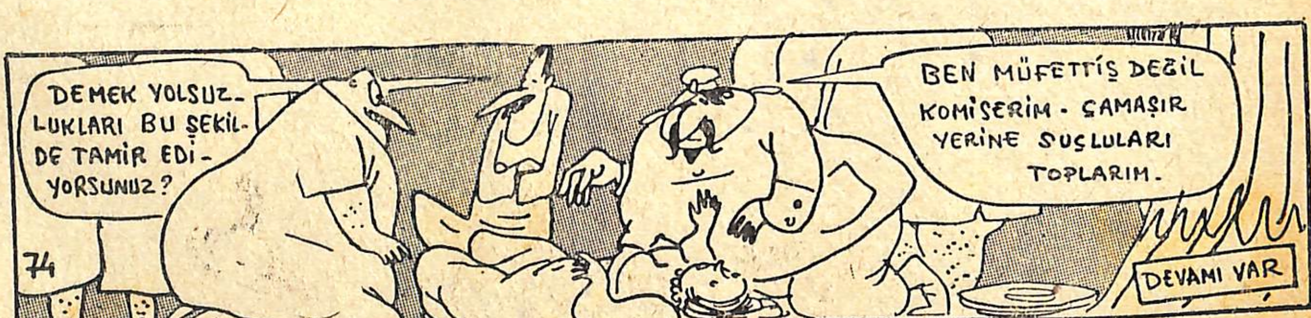

74 — O sırada, yavaş yavaş kendine gelmeğe başlayan Valinin karısı, başına yediği darbenin tesiriyle, komiseri müfettiş sanarak saçmalamağa başladı. «Sayın müfettiş, benim dantellerim kızımınkilerden daha iyidir. Siz, gördüğüm müfettişlerin en güzelisiniz. Mahkemeleri, okuldaki, hastahane ve başka yerdeki yolsuzluklara göz yumarsanız onları size hâtıra olarak verebilirim.»

BÜYÜKLERE MASALLAR

HAZIRLAYANLAR SUAT YALAZ
O. ALPLÂÇİN

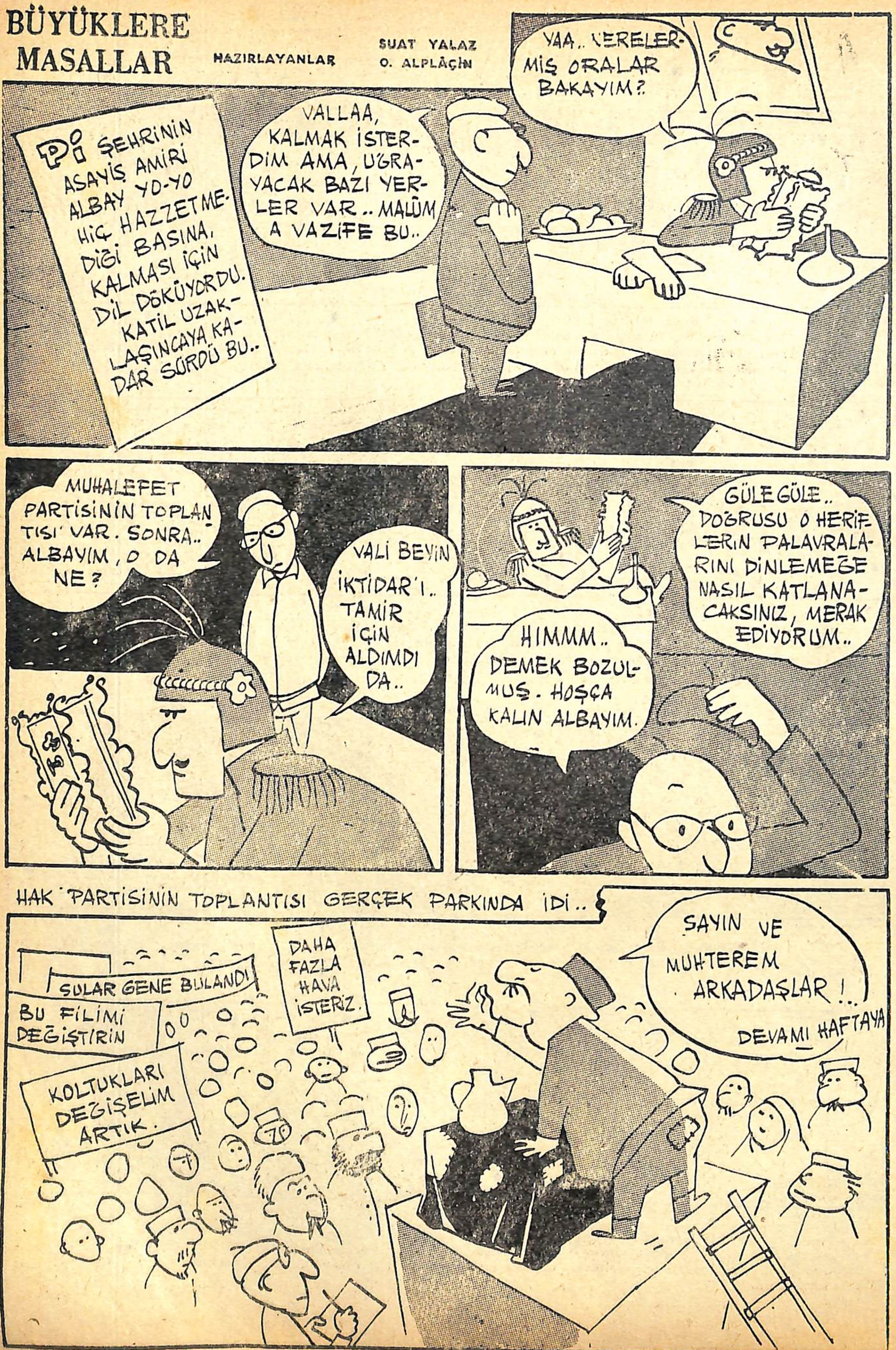

MİZAHİ ROMAN : NO. 16

1.

Konuşmayı yapan müstehcen sıfatlı bit, kendisine sefahat düşkünü denmesine sinirlenmişti.

— Hayatımı mahrem bölgelerde geçiriyorsam, bu ahlâksızlığımdan ötürü değil, sıhhatimin bozukluğu yüzündendir. Rahatsızım, ve doktorlar yaşayabilmem için sıcak iklimlerde oturmamı tavsiye ediyorlar. Kadınlara sığınmam da sırf bu sebeptendir. Gerçi rutubet romatizmalarıma dokunuyorsa da...

— Susturun şu ahlâksızı, diye bağırdılar, aramızda çoluk çocuk var.

— Bitle rölmelidir.

— Tahtakuruları da...

— Pireler de...

— Onların hepsi insan kanı taşıyorlar. Kanı bozuk olanların aramızda işi yok...

— Ama biz tavuk bitiyiz.

— Biz köpek emen pireleriz.

— Gebertin.

— Yiyin.

Gürültü artınca, işin daha fazla karışmasına mâni olmak isteyen inek:

— Patırtıyı bırakın, diye bağırdı. Sizler daima hırgür çıkarmaktan hoşlanıyorsunuz. Ya yerli -yersiz siyasi kavgalar yapıyor, ya birbirinizi yiyorsunuz. Rahat size batıyor mu.

2.

Aslan:

— Benim kırallığım zamanında böyle şeyler olmazdı. İki paralık hayvan müsvetteleri değil ağızlarını açmak, ortaya çıkmağa bile korkarlardı. Sükûnu istiyorsanız kırallığımı iade edin.

Hayvanlar, bütün şikâyetlerine rağmen cumhuri - yetten memnundular.

Tilki:

— Canlılara yaranmak zordur, dedi. Bize karşı arasıra hoşnutsuluk gösteriyorsunuz ama gene de eski idareye tercih edersiniz gibime geliyor.

Aslan bağırdı.

— Palavra ile idare edilmek hoşunuza gidiyor mu? Bende palavra yok...

Sessiz bir geyik:

— Palavra malavra ama gene işler yürüyor ya ona bakın siz, dedi. Ben başbakan Tilkinin yahut Solucanın palavralarını dinlemeği, aslanın midesine düşmeğe tercih ederim. Palavra dinlemek, yenmekten iyidir.

Her hayvan politikayı kendine göre yorumluyordu. Akrepler, kuşlar, balıklar gibi aslan tarafından yenme tehlikesi olmayanlar kıraliyete karşı gelmiyorlardı. Ama geçmişte bir kuyruk acısı olanlar başkasından yanaydılar. Bilhassa geyikle kıraliyet ailesinin midesi arasında kanlı sayfalarla dolu karanlık bir geçmiş vardı. Onun için geyik, siyasi olaylara karşı en ufak bir ilgisi dahi olmayan sessiz bir hayvan olmasına rağmen, bu konuda esaslı bir hatip kesilmişti. Muhaliflerden biri, onun konuşmasını baltalamak için:

— Boynuzlu, diye bağırdı.

Bu söz, politikada sinir harbinin başlaması demektir.

Bir kısım hayvanlar salıncak gibiydiler. Hangi tarafa itilirlerse, hiç düşünmek zahmetine girmeden hemen o yana gidiyorlardı. Bu «Boynuzlu» lâfına gülerek, siyasi havanın ciddiyetini bozdular. Bir anda bütün davalar, bütün şikâyetler unutulup boynuz hakkında fısıltılar dolaşmıya başladı.

3.

Geyiğin karısı hakkında hemen yüz kızartıcı hikâyeler uydurdular. Gûya kocası uzaktayken, o, yuvasına başka bir geyik alıyormuş da.. Dinlenecek şeyler değildi. Bilhassa, başkalarının na - musları üzerinde daha fazla titizlik gösteren, benim gibi ahlâk sahibi bir eşeğin derhal kulaklarını tıkaması gerekti. Ben şahsen, açık hikâyeleri dinlemektense onları yaşamayı tercih eden muhafazakâr bir erkektim. Bu anlatılanlarda hoşuma giden tek nokta vardı. Boynuzlarım olmadığına göre, bütün söylentilere rağmen karım beni aldatmıyor demekti.

Geyik:

— Namuslu vatandaşların, şahsi konuları politikaya sokmamaları gerekirdi, diye lüzumlu bir sesle konuşmasına devam etti. Evet, görünen köy kılavuz istemez, ben boynuzluyum.

Aynı küstah:

— Hem de boynuzluların en dallı budaklısı, diye tamamladı.

Geyik, soğukkanlılığını muhafazaya çalışarak:

— Kabul ediyorum, boynuzların en dallı budaklısı bendedir, dedi. Fakat boynuzum var diye yanlış bir siyasete kurban gitmek istemem. Solucandan memnunum. Boynuzlarıma rağmen hayatı seviyor ve yaşamak istiyorum, aslanlara yem olmak değil.

Papağan:

— Yaşasın kıral, diye bağırdı bu sırada,

Cumhuriyetçiler, kızarak:

— Sen sus, diye ağzını kapamağa çalıştılar. Fakat, papağan gene de:

— Yaşasın kıral, diye tekrarlamaktan kendini alamadı.

İçişleri bakanı, Başbakan Tilkiye:

— Demokrasi yolundaki çalışmalarımız sırasında, bu gibi gevezeliklerle uğraşmayı ihmal ettik efendim, dedi. İlk işimiz papağan ve benzeri sersemleri yola getirmek olmalıdır.

4.

Gösteride bulunmak isteyen diğer bir Bakan:

— Emredersiniz, bu gibiler için yeni yollar yaptıralım, diye politika tarihine geçecek mühim bir teklifte bulundu.

Tilki:

— Doğru, dedi, bu gibi budalalar, ileriyi görmeyen körler için yeni yollar yapmalıyız. Zaten hepiniz bilirsiniz ki papağan beyinsiz bir hayvandır. Ne ezberletilirse onu söyler. Bunca yıldır da yaşasın kıral demeğe alışmış, ondan daha başka ne bekleyebilirsiniz?

Solucan:

— Artık yeni bir şey öğrenmesinin zamanı geldi her halde, diye lâfa karıştı. Beyinsiz meyinsiz, fakat geveze... Unutmayınız ki sinek ufaktır ama mide bulandırır.

Bu benzetme sineğin hoşuna gitmemişti. İneğe:

— Cumhurbaşkanına çatmak suç değilse biraz da ben çatayım, diye sordu ve cevap beklemeden, hemen solucanın tepesinde uçmağa başladı.

— Ben kimsenin midesini bulandırmam. Bana iftira attığınız için özür dilemenizi istiyorum.

Ortalığı karıştıran sineği susturmak için, cumhuriyetçi bir at tarafından bir miktar at pisliği verildi. Sinek aldığı hediye karşısında, hemen davasından, izzetinefis, gurur, iftira lâflarından vazgeçerek solucana sözünü iade etmekten caydı.

Bu elektrikli hava devam ederken ortalığı bir takırtıdır kapladı. Bütün başlar bir noktaya döndüler.

Dikkati çeken bir leylekti. Leylek:

(Devamı var)

SİYASİ ROMAN : NO 16

1.

— Yok canım, o kadar da değil, bir sürü masalla onu serseme çevirdik. Dedikodular... Rezaletler...

— Mahsus yapmadık ya! Hem bugün az bile oldu.

— Milletvekili olabilmek için, işin inceliğini öğrenmek lâzım. Neler düşünüyorsunuz Vilo? Mesleğe atıldığınız günleri mi hatırladınız?

— Hayır şu bana bahsettiğiniz gümrük meselesi aklıma geldi. İşe başlamadan önce Vekiller odasındaki açıkgöz çocuğu görsek çok iyi olacak galiba!...

DOKUZUNCU KISIM

Üçüncü cumhuriyet devrinden bir devlet adamının siyasî hayatta ilk adımı.

Sanki bir sihirbaz dişlerini bilemişti. Kesici dişleri daha keskin, köpek dişleri daha sivriydi. Azıları da ezmeye hazırdı..

Mösyö Leon'un salonu, Parisin, rezaletler ve çirkin pazarlıklar konuşulan bazı muhitlerinden farklı değildi. Sadece burada kimse haddini aşmamış taşkınlıklar olmamıştı. Maşu, Sent Onore caddesinde yavaş yavaş yürürken mırıldanıyordu:

2.

— Hepiniz avucumun içindesiniz. Hepinizi mahvedeceğim.

Noktadaki polis onu zilzurna sarhoş zannederek:

— Yaparsın, dedi, mahvedersin! Merak etme! Yalnız evvelâ ayakta durmayı öğren de...

Pariste aynı şekilde dolaşan bir sürü insan vardı. Memur, lâkayd bir tavır takındı ve artık onunla ilgilenmedi.

Maşu tek başına küçük evini bulabildi; fakat az kalsın içeri giremiyordu. Kapının altına bir yığın mektup sıkıştırılmıştı. O zaman Pariste âdet böyleydi.

Mektuplar yerde sürünerek sessizce ve sinsice gelirler, âdeta ikametgâhımıza bir baskın yaparlardı. Maşu hepsini okudu. Otuz bir seçmen dileği, Tuluzlu sevgilisinden bir telgraf ve M. Duvern'in iltifatlarla dolu bir kartı!... Diğerlerine gelince, sekiz tanesi Lejyön Donör nişanı ile taltif edilmek için yardım, üçü ziraat mükâfatı talep ediyorlardı... Akademi âzalığı, gümrük memurluğu, iane, zehirli sıtmaya karşı tezgâhtardan mal ister gibi, gayet mütevaziane rica ediliyordu...

Maşu, deliksiz bir uyku uyudu. Rüyasında, müphem bir şekilde, gergin entarisinin zaptedemediği göğüsleriyle Lol Brini'yi gördü. Bu göğüsler şeytanî ve yaramaz olmakla beraber, dik görünüşlerinde tahsisatlarını resmî bir yerden aldıklarını belli eden bir asalet taşıyorlardı...

∴

Hâdisesiz geçen Overn seçimlerinden bir kaç gün sonra meclis açıldı. Maşu erken gelmişti ve iyi giyinmişti. Bunun bir hatâ olduğunu derhal anladı. Meslekdaşlarının kıyafetlerinde hiç itina yoktu. Sadece isimlerini bildiği yahut uzaktan tanıdığı bir kaçı oldukça zarif giyinmişlerdi. Ekseriyet namuslu memurlara benziyordu: Rengi solmuş gömlekleri, kirli kol kapakları, ökçeleri aşınmış ayakkabıları, kolalı, fakat pis yakalar... Zengin görünmemek icabediyordu... Gizli bir karar ve anlaşma, bir sözleşme neticesi böyle ha-

3.

reket ediliyor gibiydi. Zira seçmenler gözleriyle onları takip ve tetkik ediyorlardı.

Salon ve koridorlar kirli pazar yerlerine benziyordu. Seyyar satıcıların mallarını methetmeleri gibi, vekiller ve parti şefleri basmakalıp fikirlerini muhteşem jestlerle müdafaa ediyorlardı. Milletvekillerinden bazıları ikişer ikişer geziniyor, bir kısmı da okuyorlardı. Ortalıkta büyük bir telâş, acayip bir uğultu vardı. Her adım başında şu sözleri işitmek kabildi:

— Söylesene azizim!..

— Değil mi dostum?..

Salonda celseye Löblanke riyaset ediyordu. Elbisesi sanki bir metrdotel'den ödünç alınmış gibi üzerinde iğretiydi. Yeknazarda bu kıyafet Maşuya gülünç ve acayip göründü. Zira beyaz bir plaston bu müesseseye azamet temin edebilseydi resmî gazetede derhal şöyle ilânlar görülürdü.

Yarın saat 15 de Meclis müzakereleri başlıyacaktır. Resmî kıyafet mecburidir.

Hattâ zevahiri kurtarmak için adaleti temsil eden hâkim cüppeleri giymek daha iyi olmaz mıydı? Bununla beraber reisin kıyafeti sembolikti. Muhteşem ziyafetlerden sonra, dirsekler masaya dayalı, rehavet içinde yapılan sohbetleri, söylenen nutukları hatırlatıyordu.

Fakat sayın milletvekili Maşu'nun Meclis hayatının başlangıcı olan bu oturum, hazmı güç yemekler yenmiş bir ziyafetin sonu addedilmeliydi. Bütün vaktini Vagram Avenü'de bir terzi kadının evinde geçirdiği için Şenzelize'ye ayak basmıyan Cumhurbaşkanı Lui Pif, vekiller heyetine bunu samimiyetle bildirmişti:

4.

— Çocuklarım! yarın Binyardo meselesi yüzünden ananızı ağlatacaklar.

Bu Binyardo denilen adam Lejyon Donör hamiliydi... Sonradan sahtekârlıktan üç kere mahkûm edildiğinin farkına varılmıştı. Dolandırıcıydı. Karşılıksız çekler imzalamıştı. Bu mesele günün belli başlı mevzuu olacaktı ve keyiflerine payan olmıyan gazeteler birinci sayfalarında, kocaman başmakalelerle bundan bahsedeceklerdi. Alâka verici acayip tafsilâtlarla efkârı umumiyeyi altüst edeceklerdi. Cuma günü şikâyet istizah ve isticvabın sel gibi boşandığı gündü. Böyle zamanlarda meclis kirli çamaşırların yıkandığı bir çamaşırhaneye benzerdi. Kürsüler doluydu. Milletvekilleri çok kalabalıktılar. Bakanlar da küçük sıralarında kıçları sıkışmış bir vaziyette yerlerinde hazırdılar. Farfaracı bir hatip, kürsüde havayı jestleriyle yırtıyor ve tükrüklerle beraber korkunç tehditler savuruyordu.

Bir gün gelecek bu vatanın evlâtları sizin lejyondonör sarayı dediğiniz, aslında hiç bir kıymeti olmayan müesseseye hücum edecektir. Zaten gûya, yapılan hizmetlere karşılık olarak verildiği söylenen, o kırmızı kordelâya kimsenin ehemmiyet verdiği, hürmet ettiği yok.. Proletaryanın nazarında bir mayısta ceketinin yakasına taktığı kırmızı gül ondan çok daha üstündür.

Bu taarruzda aranılacak şey sadece dosyalardaki suçluların isimleridir. Evet, suçlular! Hainler! Mürtekipler! Menfaatperestler! Çünkü bu temeli çürük ve yıkılması mukadder olan müessesede hepsi mevcuttur.. Öyle zannediyoruz ki, sayın bakan hazretleri, bu işte bir yanlışlık olsa gerek! Sorgu hâkimliğine sevkedilecek insanlar lejyon donör sarayına aza oluyorlar; lâyık olmayanlar, kırmızı kordelâyla taltif ediliyorlar..

(Devamı var)

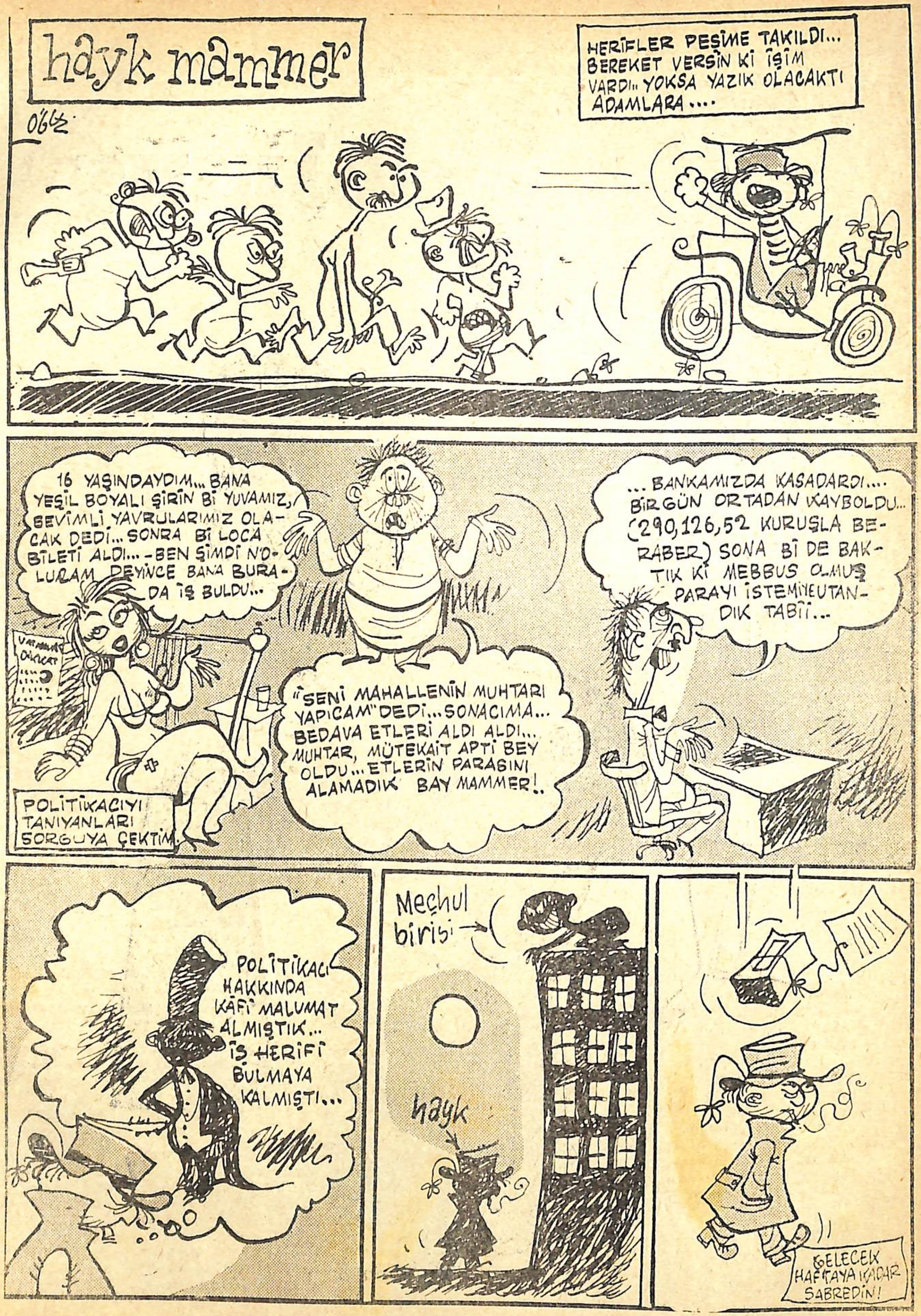
hayk mammer
OĞUZ
HERİFLER PEŞİME TAKILDI... BEREKET VERSİN Kİ İŞİM VARDI.. YOKSA YAZIK OLACAKTI ADAMLARA....
POLİTİKACIYI TANIYANLARI SORGUYA ÇEKTİM
16 YAŞINDAYDIM... BANA YEŞİL BOYALI ŞİRİN Bİ YUVAMIZ, SEVİMLİ YAVRULARIMIZ OLACAK DEDİ... SONRA Bİ LOCA BİLETİ ALDI... -BEN ŞİMDİ N'OLURAM DEYİNCE BANA BURADA İŞ BULDU...
"SENİ MAHALLENİN MUHTARI YAPICAM" DEDİ... SONACIMA... BEDAVA ETLERİ ALDI ALDI... MUHTAR, MÜTEKAİT APTİ BEY OLDU... ETLERİN PARASINI ALAMADIK BAY MAMMER!..
... BANKAMIZDA KASADARDI.... BİRGÜN ORTADAN KAYBOLDU... (290,126,52 KURUŞLA BERABER) SONA Bİ DE BAKTIK Kİ MEBBUS OLMUŞ PARAYI İSTEMİYEUTANDIK TABİİ...
POLİTİKACI HAKKINDA KÂFİ MALUMAT ALMIŞTIK... İŞ HERİFİ BULMAYA KALMIŞTI...
Meçhul birisi
hayk
GELECEK HAFTAYA KADAR SABREDİN!

Sayı : 16

60 kuruş

dolmuş

KADIN DOKTOR — SOYUNMANIZA LÜZUM YOKTU... BEN ERKEK DOKTOR DEĞİLİM Kİ...